veto

Weekblad. Jaargang 13, '86-'87.
Nr. 7, dd. 13 november 1986
ISSN: 0773-5162

Verantw. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

ISOL

ISOL (The International Students' Organization of Leuven) is presently having "some" trouble with unwanted guests in the ISOL bar (the place near 't Stuc where you can almost always see people play ping-pong). ISOL obviously aims at reaching an international public. So, just for this once, you can find an article in English about the problem. Extra! Extra! Read all about it! p. 3
Et pour les flamands, la même chose.

Help

Je zal het misschien zo niet meteen merken aan deze Veto, maar we kampen hier met een nooit gehoord teveel aan teksten. Onze acht paginaatjes zijn weer te klein om al het binnengekomen materiaal te herbergen. Hierbij wordt een vakature voor een professioneel tekstreduktor open verklaard. Zich aanmelden met geloofsbrieven op het bekende adres. Of met veel geld, zodat we twaalf pagina's kunnen drukken. Alle pagina's.

Maraton

Je moet er gek voor zijn. Terwijl er wagens, fietsen en zelfs Concordes zijn: 42 kilometer lopen, of tenminste stappen. Een maraton pleegt men dat te noemen. Veto vond iemand gek genoeg om mee te lopen, maar in meer autentieke Veto-stijl hadden we ook ons mannetje in de loges. Onze lobbyer, als het ware, p. 7.

Alles wordt licht

De 19de maraton

Honderdvijftig moedigen uit Antwerpen, en nog eens zeven keer zoveel eerzuchtigen uit Mechelen: het fenomeen maraton en halve maraton heeft (bij de deelnemers althans) nog niets aan aantrekkingskracht verloren, integendeel zelfs. Vergeleken met vorig jaar mocht de Studentenmaraton ten minste *400 atleten meer* begroeten. En het laat zich raden dat er volgend jaar — bij de twintigste (jubileum-)uitgave zeker niet minder zullen zijn. De vraag is natuurlijk: Hoe krijg je mensen zo gek? Wat vinden ze d'er aan? En even natuurlijk was maar één antwoord mogelijk: Deelnemen!

Woensdagmorgen 5 november. Ik word traag wakker na een lange nacht, onrustig slapen, en ja hoor, mijn maag doet zenuwachtig. Toch behoor ik in de verste verte niet bij de kanshebbers op een overwinning — ik weet niet eens of ik het einde haal, en met meer dan 1000 deelnemers hoef ik ook niet op veel hartverwarmend applaus van de goegemeente te rekenen voor deze eenzame vechter met de elementen. Nee, het is vooral faalangst die me kwelt, alhoewel ik zeker weet dat niemand het me kwalijk zal nemen als ik het einde niet haal. Maar... ik verbijt me! Ik heb me terdege voorbereid, en probeer mijn zenuwen nog een tijdje de baas te blijven. Trouwens, die voorbereiding is nog niet helemaal af. Straks, voor de wedstrijd rij ik mee naar Antwerpen om er, onder 't mom van verslaggever, mogelijks nog enkele tips van echte maratonlopers op te pikken, en om dan, mee met de volgwagens, diezelfde maratonlopers tijdens de eerste 20 km van hun wedstrijd nog es 'live' aan het werk te zien en, eventueel, met de neus op de feiten gedrukt, weer wat bij te leren. Maar laat ik het eerst eens over mijn ervaringen van de laatste dagen hebben!

Tips

Het makkelijkste — weet ik nu — aan zo'n maraton is de inschrijving. Maar tussen die beslissing en het startschot ligt dan een hele periode braak, die, als ik me zo wat krantenknipsels en radio-interviews voor de geest haal, liefst moet opgevuld met een heel intense en professionele — dat is het woord! — voorbereidingskampagne (liefst doktorsbegeleid).

En daar sta ik natuurlijk als groentje. Is 200 km per week genoeg? Moet ik mij onthouden? En wat met de voeding, de zogenaamde koolhydraten-bom? Brandende vragen, en ik dus naar Valère De Vos, dé man achter de organisatie van de maraton. Omdat we dan echter toch al maandag 3 november schrijven, kies ik eieren voor mijn geld, en concentreer me volledig op de derde vraag. (De Bom, mijn laatste redplank). Doch het antwoord is teleurstellend. "Tja, die spaghetti-bom", zegt Valère, "eigenlijk is dat een fabeltje. Niet voor profs natuurlijk, hoewel ook die het best enkel onder doktersbegeleiding doen — anders helpt het allemaal niet veel. Maar voor gewone amateurs, nee... (weifelend). Eigenlijk kun je best gewoon gezond verder eten. (Ik neem me voor toch maar spaghetti te gaan eten morgen.) Waar je wel moet op letten is dat je minstens 3 uur voor de wedstrijd voor het laatst eet, en dan liefst geen te zware kost." Die raad neem ik wel in dank aan, en meer nog, ik maak van de gelegenheid gebruik om verder te vragen: wat doe ik tijdens de maraton? Maar dat vertel ik tijdens het lopen wel. Eerst naar...

Antwerpen

In de failliete cafetaria van de Universitaire Sporthal ontmoet ik Angèle Mertens, bekend ultra-loopster (100 km) (als je bij de vrouwen onder de negen uur kan blijven, ja, dan behoor je inderdaad bij de wereldtop, geeft ze bescheiden toe), die hier eigenlijk trainingskilometers komt opdoen — en dat zegt ze niet om 'onze' maraton te kleineren, maar omdat ze dat vaker zo doet. Voor trainingen in de week heeft ze immers niet zo veel tijd, en daarenboven: ze zit graag in de ambiance. Ik dus in goed gezelschap om van mijn laatste zorgen (het wat vieze, koude weer) verlost te geraken. En dat gebeurt ook. Want Mevrouw Mertens, zeer innemend, verzekert me dat het eigenlijk helemaal niet zo'n slecht weer is, meer nog, "'t is weer om goeie tijden in te lopen", zegt ze. Oef!

En dan volg ik, zoals afgesproken, de wedstrijd. Daarbij vallen me een viertal dingen op. Eerst en vooral het nummer 351, Jan Sebille, die na enkele kilometers al van zijn tegenstanders wegloopt en een tiental kilometer verder al goed 4 minuten voorsprong heeft. Knap, maar, alhoewel hij vrij regelmatig loopt, is het niet echt een stijlvol atleet (en dat stelt me wat teleur), ook al, dat is het tweede dat me opvalt, omdat hij voortdurend een vreemde trekbeweging maakt met zijn linkerarm, wat hem een bizarre, maniakale indruk bezorgt.

Verder kijk ik nogal op van de manier waarop Sebille, helemaal alleen, met enkel een paar volgwagens naast hem, door de straten (op de voetpaden eigenlijk) van Kontich moet rennen, op het gevaar af ieder ogenblik een dametje omver te lopen dat onverhoeds uit een of andere winkel komt gestapt. En dan is er natuurlijk nog de eenzaamheid van deze lopers, verlaten op de lange steenweg tussen Antwerpen en Mechelen, met enkel ongeduldige rijen gifbrakende auto's naast zich, en nu en dan eens een verdwaasde toeschouwer, die niet weet wat er gaande is.

Mechelen

Nog een half uur. Voor en achter mij staan mensen zenuwachtig aan te schuiven om hun borstnummer af te halen. Het zaaltje achter het kaffee tegenover de Sint-Lambertusschool is te klein, en de sfeer, mede daardoor,

vervolg op p. 7

Een uutgebriede reportage over de Kortriekse KULAK op pagina's 4, 5 en 6. *(foto Hendrik Delagrange)*

De KULAK bezocht

Westvlaamse Degelijkheid

Rektor Guido Maertens was enigszins bezorgd toen we hem ontmoetten in de grote hall van de KULAK. "Schrijf niet te veel slechte dingen", zei hij. Zelf had de rektor geen tijd voor een interview: "Het is jammer dat jullie deze reportage juist vandaag doen. Ik heb echt geen tijd, ik moet naar Leuven". De 'kat' was dus van huis, en wij daarom benieuwd hoe de muizen hier op tafel dansen. Helaas: niets van dat alles. Het leven aan de KULAK is rimpelloos. De studenten: blijkbaar te oud voor kollegekattekwaad, blijkbaar te jong geacht voor het Ware Leven in de Echte Stad.

De KULAK is een eiland. De universitaire kampus ligt een stuk buiten de stad. De gebouwen zijn van de moderne soort: aaneengeschakelde betonnen modules omringd door een graslandschap. Modulebouw: signaal voor de *uitbreidbaarheid* van de kandidaturenkampus. Al zijn de omstandigheden daarvoor niet gunstig. Groeien is er voor de KULAK niet meer bij, integendeel.

Perfekt

Buiten grazen de koeien. Ze zijn van alle kanten te zien. Waarom heeft de KULAK dan geen kandidaturen Landbouwwetenschappen? Pedagogisch studiemateriaal ligt hier voor het grijpen.

Pedagogische Degelijkheid is zo te zien trouwens het handelsmerk van de KULAK. Brossen is er voor de studenten niet bij. Wie in dit kleine wereldje niet *in* de pas loopt, loopt er per definitie *moedwillig uit*. Een echt Panopticon: discipline of straf, een andere keuze is er blijkbaar niet.

Maar niet zeuren: het leven is *prachtig* aan de KULAK. Alles is hier kraaknet. Alles *werkt* trouwens ook: geen defekte lichtinstallaties, geen gammele deuren, de perfektie zelf.

Ginette

Pedagogische Degelijkheid: in de Geneeskunde-afdeling staan zelfs enkele *studiecellen* ter beschikking van de student. Kleine kamertjes, van de orde van een zwembadkleedhokje. Hier kunnen studenten met studiemateriaal dat ze hier ontlenen (kaaksbeenderen en meer van dat fraais), hun kennis perfektioneren. Later vertelt een student ons: "Ja, die studiecellen zijn er wel bekend voor dat ze daar altijd met twee inzitten, en dat er van studeren niet veel in huis komt". Rare jongens, die westvlamingen.

De gebouwen van de KULAK zijn blijkbaar onbewaakt. De Universitaire Kapel: we konden er zomaar binnen en buiten lopen, alleen het hostiekastje was potdicht. De 'volwassenheid' van de student wordt hier niet in vraag gesteld.

In de meisjespeda is het wel anders: jongens mogen daar niet binnen, en we veroorzaken dus nogal wat hilariteit als we daar met een delegatie binnenvallen. "Wat zal Ginette nu zeggen?" Ginette is de beruchte peda-madam, maar ze is nergens te bekennen. Enkele peda-bewoonsters zijn loslippig: "Ginette houdt ons voortdurend in de gaten. Ze komt de kamers binnen zonder reden". De ramen zijn met een knots van een weerhaak beveiligd. Tegen 'nachtelijke uitbraakpogingen'. "Eén van deze dagen vliegt dat spul er toch af hoor". Klaar voor de revolutie.

Mijn dorp

En dan is er het fameuze studentendorp. Op een boogscheut van de kampusgebouwen staan hier acht huisjes geplant. Ze zijn van het type Bobbejaanland, zoiets als die knusse snelwegrestaurants in Zuid-Frankrijk met gebouwtjes van steen en hout. En peperduur: 70 miljoen voor amper 70 kamers. Drie van de acht huizen worden door meisjes bewoond. De overige vijf door jongens. Gemengde huizen? Mag niet.

Een kamer bemachtigen is geen sinekure: de aanvragen moeten *in groep* gebeuren, voor een volledig huis. Voorrang heeft die groep die gezamenlijk in de eerste zittijd slaagt. Pedagogische Degelijkheid.

Meestal zitten hier ouderejaars: aan de KULAK betekent dat tweedekanners of derdekanners Geneeskunde. Zij weten: het is dit of de peda. Een kot huren in Kortrijk Stad behoort van langsom minder tot de mogelijkheden.

Architektonisch is het studentendorp een ware ramp. De kosten zijn onnodig hoog opgelopen (de architekt is van het soort dat zich nogal wat frivole spelletjes permitteert), en het is konstant lachen geblazen met fijnzinnige blunders: een dampkap die niet boven, maar *naast* het kookfornuis hangt, inbouwkasten tot aan het plafond (zodat kotbewoners er niets op kunnen zetten en daarom maar de klapdeurtjes eruit breken), geveltegels die eraf vallen bij het voetballen en een gezellige plas water op de benedenverdieping na een Kortrijkse regenbui.

Degelijk

Als we terugkomen in het gebouw van de fakulteit Geneeskunde zien we licht branden in een studiecel. Indiskreet kloppen we op de deur en een enigszins blozende studente doet open. Ze is alleen en ze bestudeert een menselijk kuitbeen.

Pedagogische Degelijkheid.

Didier Wijnants

Gier zetten de Westvloamse profs under karre. (foto Peter Vermeiren)

lezersbrieven

Alle lezersreakties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Brems

In Veto nr. 6 wordt Hugo Brems (professor en daardoor ex officio redaktielid DW&B, lektor van een belangrijke uitgeverij, jurylid voor tal van poëzieprijsvragen enz.) ondervraagd over zijn meest recente visie. Het lijkt me verbluffend dat de kritikus beweert "ik weet het niet meer". Verstrikt door de zoveelste trend (na de Vijftigers, neorealisme en neoromantiek)? Het aanwenden van dekonstruktivisme naast andere benaderingswijzen veroorzaakt ook een breuk binnen zijn boek, wat Brem toegeeft. Het modieuze "postmodernisme" (niet zomaar gelijk te schakelen met dekonstruktivisme, wat overigens ook weer niet zo nieuw is) is meer een vermoeidheidsverschijnsel dan een echte richting.

Voor Brems schijnen thans niet veel over te blijven dan enkele vage gevoelens en een voorkeur voor (Leuvense) germanisten: H. De Coninck, L. Gruwez (voorbij?), D. Van Bastelaere, E. Spinoy e.d. Het hemd nader dan de rok, Hugo?

Hans Devroe

Semestersysteem

Tot mijn grote verbazing las ik in Veto van 30/10/86 dat in ekonomie een semestersysteem wordt overwogen. Tot voor een vijftal jaren bestond een dergelijk systeem ook in geneeskunde. Dit werd met grote instemming van professoren en studenten afgeschaft.

Dit semestersysteem was een vijftiental jaren geleden ingevoerd, om ongeveer dezelfde redens die nu in ekonomie worden aangehaald. De studiedruk verminderde echter niet, in tegendeel.

Ik zou dus de studenten ekonomie, zowel als hun professoren aanraden om respectievelijk bij de studenten geneeskunde (werkgroep medische opleiding) en bij de professoren geneeskunde (o.a. professor Casteels, dekaan van de fakulteit) te rade te gaan.

De voornaamste tegenargumenten (proefondervindelijk bewezen) zijn:

1) toename van absurde en tijdelijke detailkennis, met verlies van alle reliëf in de gestudeerde stof.

2) verlies van inzicht in de samenhang van de leerstof

3) De continuë stress van examens maakt iedere andere ernstige activiteit buiten "blokken" onmogelijk.

Het prototype student dat in dergelijk systeem best presteert, is het type dat er de cursus op korte tijd kan instampen, op het examen alles gaat aframmelen, daarna zijn geheugen weer leegwist met een paar dagen boemelen en terug begint te blokken.

Besluit: als ekonomie dergelijke studenten wil opleiden, zwijg ik. Anders een goede raad: ga eerst raad inwinnen alvorens een dergelijk experiment te wagen.

Bart De Strooper

Arrogant

Ik wil er niet al te veel woorden aan vuil maken, maar toch moet het me van het hart: die "onthalers" waarover Geert Coene het had in Veto nr. 6 die de bezoekers in L&W "het bloed onder de nagels zouden pesten door hun voortdurend arrogant en onbeschoft gedrag", wel nu, die mensen zijn dat helemaal niet. Piet, de jongste van de 2, is een vriendelijke en steeds glimlachende jongen die de mensen maar al te graag helpt (opzoeken per computer, mensen er op wijzen dat er ook nog zoiets is als een LIBIS-nummer waardoor je geen papiertjes hoeft in te vullen, ...) hoe onbeschoft toch!

De tweede, Gustaaf, heeft in de halfuitgewassen ogen van uw reporter misschien een te gaaf uiterlijk (kledij, korte haarsnit, ...) en is misschien wat kortaf. Maar waarom moet je iemand een litanie verkopen als je het in 5 woorden ook kan. Ik leen regelmatig boeken uit de bib L&W, en ben al wel eens 2 of 3 dagen te laat geweest met het inleveren ervan. Dat Gustaaf mij dan zegt dat ik te laat ben, is dat arrogant zijn? Die mensen doen hun werk op een korrekte wijze. (Punt aan de regel en mijn betoog)

Jan Spilliaert

N.v.d.r.: zullen we een steunkomitee Gustaaf en Piet oprichten?

The New York Independents

Onafhankelijk, maar onbekend

In Mike Nichols — zéér matige — nieuwe film, *Heartburn* (1986, kleur), met Meryl Streep en Jack Nickolson in de hoofdrollen, is New York het paradijs en Washington de hel. Wanneer ze naar NY moet verhuizen beweert La Streep (voor de gelegenheid een aksentloze kookjournaliste) zelfs: "In Washington zijn vast en zeker geen croissants". De New Yorkse croissants moeten dus wel iets bijzonders zijn. De New York Independents ook. Vooral omdat je ze in België zelden te zien krijgt. DAF brengt daar (eventjes) verandering in. Wee je gebeente als je nog grote ogen opzet bij het horen van namen als Amos Poe, Spike Lee of Jimmy Jarmush.

Van deze laatste had je wellicht al gehoord. Want z'n *Stranger than Paradise (1984, Z/W)* veroorzaakte vorig jaar best wat opschudding. Deze film kreeg een tweetal — al dan niet benijdenswaardige — etiketten opgeplakt: beste film van het jaar (prijs van de Belgische filmkritiek) en meest overschatte film van '85. Deze film prijkt echter niet op de affiche, *Permanent Vacation* (1980, kleur) daarentegen wel. De marginaal Aloysius Parker wordt gedurende een drietal dagen gevolgd op z'n zwerftocht doorheen NY. Een zwerftocht waarop hij andere mensen ontmoet zonder met hen in kommunikatie te kunnen treden. Eén van de hoofdrollen in Jarmush' morbied universum wordt gespeeld door John Lurie, hoofdakteur in *Stranger than Paradise*. In beide films speelt hij een jazzsaksofonist. Minstens even morbied is *Joe's Bed-Stuy Barbershop: We cut Heads* (1982, kleur).

Deze film is het eindeksamen van Spike Lee aan de New York University Film School. Barbershop betekent herenkapper, maar in zwarte gemeenschappen ga je nooit voor je haar alleen naar de kapper. Lee tracht de sociale problemen van de zwarten aan te klagen en geeft de film een ekstra thriller-dimensie, gekruid met een dosis — bittere — humor.

Humor voor allen?

Ook in *Can She Bake a Cherrie Pie? (1983, kleur)* steekt een dosis humor, al dien je dit wel met de nodige dosis skepsis te benaderen. Immers, Henry Jaglom laat je langdurig genieten van babbelzieke ego-trippers, ieder in het bezit van een stel neurotische tics, die allen van ver (en hopelijk alléén van ver) aan Woody Allen doen denken. Al stel ik me hierbij wel de vraag of dit een kompliment dan niet een belediging is. Minder babbelziek maar des te tragischer is de humor in *Hotel New York (1984, kleur en zw/w)* van de Franse kineaste Jackie Raynal. Ze speelt zelf de hoofdrol in deze sterk autobiografische film. Hierin schept ze een reeks eksentrieke outcasts zonder zich druk te maken om het realisme van gebeurtenissen of personages.

Subway Riders (1981, kleur) is Amos Poe's film noir die een zeer uitzonderlijk kleurgebruik bezit. Er is vooral gefilmd met filters, elk personage een andere kleur. Ook het labo draagt z'n steentje bij: roze, blauwe en violette nachtscènes sieren het witte doek. Behalve door haar kleurgeving, valt fotografe Johanna Neer vooral op door het erg precies inblikken van de ekspressionistische kadrages. De film volgt zes personages: een saksspeler (John Lurie, later vervangen door Poe himself), een schrijver, een helderziende, een lesbische call-girl, een detektive en een gedrogeerde vrouw. Al deze personages zijn in het koude, kille NY gevangenen van hun eigen onmacht en frustraties. Ontmoetingen monden steeds uit in konfrontaties. *Subway Riders* visualiseert de nofuture gedachte en Poe brengt de vertwijfeling als mengeling van film noir en punk-rock. Een aanrader.

Christophe Verbiest

Gezonde voeding

Derde maaltijdschijf

Het derde vak levert ons hoofdzakelijk dierlijke E, wat B-vitamines en mineralen die wij eten onder de vorm van vlees, vis, ei, melk en melkprodukten. Over het algemeen eet de Belg teveel van deze produkten vandaar dat vak 3 klein is, we zouden er minder van moeten gaan eten dan we gewoon zijn!

De hoeveelheid eiwitten die wij gewoon zijn te eten, overschrijdt ruimschoots onze behoefte daaraan. Dat is nergens voor nodig en werkt bovendien "osteoporose" (ontkalking van het been) in de hand. Bovendien krijgen we een grote hoeveelheid vet mee en dit doet ons ook al geen deugd. Teveel vet is sowieso niet goed, maar als dat vet bovendien nog slecht van samenstelling is (door teveel verzadigde vetzuren bijvoorbeeld) is het helemaal bedorven. Verzadigde vetzuren in de voeding (al dan niet gekombineerd met stress, roken, overgewicht, te weinig lichaamsbeweging...) vormen een belangrijke oorzaak van hartinfarkt. Schrap die vetten dus alvast uit uw menu. Met andere woorden, vermijd vette vleessoorten (visvet bevat verhoudingsgewijs minder verzadigde vetten dan vleesvet) zoals gehakt, worstsoorten, spiering, spek... maar ook charcuterie als paté, boterhamworst...

Melkprodukten (yoghourt, witte kaas,...) lenen zich uitstekend om gezoet te worden. Uit respekt voor uw tanden en slanke lijn is het beter dit niet te doen. Probeer het puur of gemengd met muesli, noten, vers fruit... heerlijk!

Crudités: wat rauwkost (geraspte wortelen, tomaat in schijfjes, witte en/of rode kool, selder, komkommer, ... Overgieten met een vinaigrettesaus (azijn en/of citroen met water, olie, mosterd, peper).

Notengehakt: 50g volkorenmeel, 50g gemalen noten, 1 kleine ui, peper, 1/2dl melk.

Courgettes geraspte kaas met tomaat: 200g courgettes, 1 tomaat. Courgettes wassen, in plakken van 1 cm snijden, 5 minuten koken in weinig water, plakken in vuurvaste schotel, tomaten erover en geraspte kaas, curry en peper. Zo in een hete oven plaatsen. Lekker!

Nieuw koepel nu een feit

Loko OK

LOKO, Leuvense Overkoepelende Kring Organisatie, zo heet voortaan de koepel van de Leuvense Universiteitsstudenten. Dit werd vorige week donderdag 6 november beslist op een open algemene vergadering (OAV) van de nieuwe koepel.

Op 24 september jl. hadden een aantal kringvertegenwoordigers deze naam al naar voren geschoven ter vervanging van het traditionele ASR (Algemene Studentenraad), de naam van de vroegere overkoepeling, die twee jaar geleden uiteenviel in ASR en KrUL. Aangezien op 24 september de kringen zelf niet gekonsulteerd waren, moest de namendans donderdag nog eens over gedaan worden. LOKO werd toen bekrachtigd met 11 stemmen, tegen 6 voor ASR, 1 voor LEKO en 2 onthoudingen.

Hiermee is een einde gekomen aan de verzoeningsvergaderingen die in oktober '84, onmiddellijk na de splitsing tussen ASR en KrUL (Kring Unie Leuven), gestart werden en de Leuvense kringen eind vorig akademiejaar terug bij elkaar brachten. Eén kring, namelijk Ekonomika, de kring van de ekonomiestudenten weigert toe te treden tot de nieuwe koepel omdat die volgens haar te veel aansluit bij de vroegere ASR. Ekonomika was 2 jaar geleden de motor achter de splitsing en ook de spil van de KrUL, als reaktie tegen ASR. Aan de toetredende kringen werd dan ook gevraagd wat er verder met Ekonomika gebeuren moet: kan het, zoals het zelf wenst, enkel toetreden tot Sportraad en Kultuurraad, of moet het de koepel in al zijn geledingen (dwz. + Kringraad, Sociale Raad, Veto, Isol) nemen of laten?

De stemmingsverhouding was duidelijk: 15 van de 20 kringen ontzegden Ekonomika een officiële vertegenwoordiging als kring op om het even welke raad zolang het niet tot de gehele koepel toetreedt. Hieronder werd verstaan dat Ekonomika geen recht heeft op subsidies van de raden en geen stemrecht op de vergaderingen, die uiteraard wel open blijven staan voor Ekonomiestudenten, net zoals voor alle studenten trouwens.

Deze vrij radikale beslissing kwam niet uit de lucht gevallen maar vormde niettemin een harde noot op de vergadering. Hopelijk blijven de ekonomiestudenten niet ongevoelig voor deze nogal harde vingerwijzing en kan Ekonomika zo snel mogelijk aansluiting vinden bij de rest van de Leuvense kringen.

Peter Persyn

Volgende week: achtergronden en historiek van de nieuwe overkoepeling.

Dieven!

Voor al wie zo stom is geweest dit jaar al zijn fiets, bromfiets of Porsche te laten stelen, is de redding nabij. Geen zere voeten meer, geen verweerde duim van het liften, geen "kan ik vanavond even je fiets lenen?"

Op maandag 17 november verkoopt de politie alle voorradige fietsen, bromfietsen en nog heel wat meer. Vanaf 8.30 kan de waar aanschouwd worden, vanaf 9.00 hanteert de veilingmeester de bekende hamer.

En vooral niet komen klagen als je je eigen fiets herkent tussen de troep, maar bieden, op de binnenplaats van het deelgemeentehuis van Heverlee, Waversebaan 66. Sukses!

□

Advertentie

Veto, jaargang 12 nr. 7 dd. 13 november 1986

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)
Hoofdredaktie: Didier Wijnants
Redaktiesekretaris: Hilde Devoghel
Redaktie: Geert Coene, Marc Heeren, Jan Huyse, Erwin Jans, Marc Sys, Koen Van Muylem
Doka: Jeroen Revalk, Ingeborg Vandenbunder, Peter Vermeiren
Zetwerk: Ria De Schutter, Marc Heeren, Jan Huyse, Didier Wijnants
Lay out: Joost Bollens, Geert Coene, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Jan Van Der Linden, Koen Van Muylem, Tom Verhofstadt, Didier Wijnants
Medewerkers: Lode Desmet, Filip Huyzentruyt, ISOL, Rudy Lanssens, Trui Moerkerke, Peter Persyn, Tuur Ruytjens
Geert Van Eekert, Christophe Verbiest
Eindredaktie: Marc Heeren en Koen Van Muylem

Oplage: 8000 eksemplaren
Drukkerij: Rotatyp Brussel
Abonnementen: Studenten: 200,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00u op het redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering: iedere vrijdagnamiddag om 15.00u.

Bisrecht of numerus clausus?

Eén van de recente regeringsmaatregelen houdt in dat de bisstudenten in eerste kandidatuur geneeskunde-tandheelkunde dit jaar nog slechts voor 80%, en volgend jaar niet meer van overheidswege zouden gesubsidieerd worden. Dat las u al in de Veto van vorige week. Welke houding neemt prof. Casteels, dekaan van de fakulteit geneeskunde, alsook de studenten zelf aan ten opzichte van deze maatregel?

Op de fakulteitsraad van geneeskunde werd het standpunt van de akademische overheid hieromtrent verduidelijkt. Het bisrecht voor eerste kandidatuurstudenten geneeskunde-tandheelkunde wordt, ondanks deze maatregel, niet afgeschaft. Ook prof. Casteels bevestigde ons dit standpunt. Dat betekent konkreet dat het subsidietekort dit jaar wordt bijgepast uit de reserves van de akademische overheid en van de fakulteit geneeskunde. De studenten zijn dan ook ten dele gerustgesteld: de gevolgen van deze regeringsmaatregel zullen voor hen dit jaar niet voelbaar zijn.

Doch rijst dan het gevaar dat de gehele diskussie over bisrecht ja of neen, alsook over numerus clausus zou worden uitgesteld en vergeten. De vraag is of dat wel verstandig is. In dit verband is het vooralsnog interessant verslag uit te brengen van een ontwerp, dat in april van dit jaar door de dekanen van alle fakulteiten geneeskunde in België werd uitgewerkt. Prof. Casteels gaf ons hierbij enige toelichting.

Het ontwerp vertrekt vanuit de filosofie dat er, zonder een numerus clausus in de geneeskundefakulteiten, een overaanbod van geneesheren zou ontstaan in België. Daarom pleiten de dekanen geneeskunde in hun ontwerp vooreerst voor een uniformisering van *alle eerste kandidaturen geneeskunde* over geheel België. Dit zou dan de mogelijkheid schapen op het einde van de eerste kandidatuur een nationaal eksamen te organiseren, waaraan elke student tweemaal zou kunnen deelnemen. Prof. Casteels vindt dat er aan dit systeem vele voordelen verbonden zijn: er zou een positieve selektie worden gemaakt op basis van kwaliteit; de garantie wordt verkregen dat de voortstuderenden, de geslaagden dus, behoren tot een kwalitatief hoge elite; omdat iedereen tweemaal kan deelnemen, wordt de kans op niet slagen omwille van andere dan intellektuele faktoren weggecijferd; tenslotte zou de huidige financiële konkurrentie tussen de verschillende geneeskundefakulteiten plaats moeten ruimen voor een gezonde kompetitiviteit op basis van pedagogische kwaliteiten.

Anderzijds bevat — aldus prof. Casteels — dit ontwerp ook een nadeel: hij vermoedde nl. dat het effekt van een nationaal eksamen als numerus clausus, niet groot zou zijn, daar het goed mogelijk is dat het slagingspercentage op deze eksamens vrij hoog zou liggen. Het doel (nl. beperking van het aantal geneeskundestudenten) zou aldus niet worden bereikt. Tenslotte benadrukte de dekaan dat het grootste nadeel van het ontwerp is, dat het geen vaste grond heeft en zou krijgen. De meest essentiële mogelijkheidsvoorwaarde ter uitwerking van dit ontwerp is namelijk — aldus het ontwerp zelf — het invoeren van een forfaitaire betoelaging van de universiteit. Het invoeren van een numerus clausus onder de vorm van een staatseksamen zou, binnen het huidig betoelagingssysteem, financieel nadelig zijn voor het wetenschappelijk onderzoek. Het invoeren van een forfaitaire betoelaging (i.p.v. een betoelaging per student) zou hierin tegemoetkomen, daar men dan financiële garanties heeft voor het W.O., los van het aantal studenten. Geheel het ontwerp is bijgevolg — aldus besluit prof. Casteels — niet meer dan een denkoefening.

Wat denken de studenten hierover? Op de fakulteitsraad kwam voor hen de geruststelling dat de regeringsmaatregel geen gevolgen zou hebben dit jaar. Een officieel standpunt over het plan van de dekanen, waarvan ook op fakulteitsraad verslag werd uitgebracht, hebben zij echter nog niet. Wel hielden de studenten van Medika vorig jaar een enquete, waaruit bleek dat zij tegen numerus clausus zijn. Het blijft echter de vraag hoe ernstig zij de plannen van de dekanen opvatten.

Ons inziens is er in ieder geval reden genoeg om deze plannen niet als een "denkoefening" te bestempelen, zoals prof. Casteels dat zelf doet. Want in tegenstelling tot wat de dekaan zei, kregen wij voor enige weken nogmaals de bevestiging van het kabinet dat er wel degelijk aan forfaitaire betoelaging van de universiteit gewerkt wordt. Coens denkt er zelfs aan, deze nieuwe financieringswijze reeds volgend jaar in te voeren. Reden genoeg dus voor de geneeskundestudenten om hun enquete van vorig jaar au sérieux te nemen en prof. Casteels te vragen klare wijn te schenken. En dat geldt trouwens niet alleen voor de fakulteit geneeskunde. Als de dekaan van geneeskunde in een forfaitaire betoelaging de essentiële mogelijkheidsvoorwaarde ziet om een numerus clausus in te voeren, dan geldt dat überhaupt ook voor alle andere fakulteiten.

Geert Van Eekert

Studiekost

Zoals vorige week werd bericht, worden de studiebeurzen dit jaar eenmalig geïndekseerd. Tevens werd op het kabinet beslist een studieburo de opdracht te geven, tegen einde mei 1987 de studiekost te onderzoeken. De konklusies uit de resultaten van deze studie zouden bepalend zijn voor een aanpassing van de studiebeurzen naar het akademiejaar '87-'88 toe.

De week na deze beslissing werd deze opdracht door het kabinet van Kelchtermans toegewezen aan het Hoger Instituut Voor de Arbeid, het HIVA, hier te Leuven gevestigd. Naar de volgende raad voor Studentenvoorzieningen toe zullen de studentenvertegenwoordigers erop aandringen dat er vanuit deze raad, of bv. vanuit de denkgroep "Financieel Statuut Van De Student", toenadering zou gezocht worden om aan de studie van het HIVA mee te werken. We houden u dan van de stand van zaken op de hoogte.

Geert Van Eekert

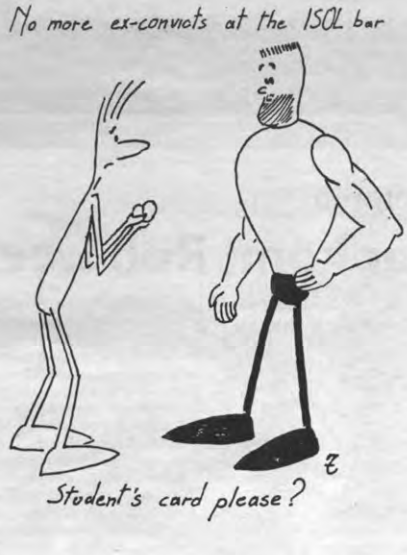

Undesired visitors in ISOL

The International Student Organization of Leuven (ISOL) is faced with a serious crisis, due mainly to the influx of external forces that distort the image the institution wants to have of itself. Another problem concerns the inability to solve an *internal* problem, but it is beyond the scope of this article to deal with the latter question. There is a tremendous incongruity between what ISOL intended te be, what it appears to be, and what it is in actuality.

ISOL has a bad reputation among students, Belgian as well as foreign. It owes this reputation mainly to the ISOL Bar, equated simply by many people with ISOL. This is incorrect: ISOL organizes numerous other activities, mainly held outside the bar, such as sporting activities, trips to concerts, tours in Belgium and Europe and so on.

The bar is thus only part of ISOL, but it is nevertheless the object of the present controversy. Why is this so? First of all, it must be pointed out that the bar has always been — and still is — a refuge for many African students and non-students alike. Africans are unable to adjust and adapt to the Belgian way of life, and the ISOL bar is one of the few places in town where they are always welcome.

As a result, for many students the ISOL bar is the "black ghetto" of Leuven, and thus they prefer to go elsewhere during their free time, reserving their visits to the ISOL bar for special occasions such as cultural shows and parties.

The Ghanian problem

At present, many problems are caused by the presence of an unpopular group of Ghanian refugees. Their unpopularity has nothing to do with their being refugees or Ghanian, but it is caused by their intractability and mobbish behaviour. After a few rounds of Guiness, they become a rowdy lot, and more than seldom have created trouble in the bar. Numerous complaints have been lodged against the group, and a good number of ISOL members — many of whom are Africans — have expressed their indignation regarding the abuses of the Ghanian refugees. A few national groups have decided to hold their parties elsewhere, fearing that the Ghanians might disrupt the whole affair.

Aside from the group from Ghana there is another category of clients for whom the ISOL bar is a regular "hangout". This small but distinctly identifiable group consists of individuals belonging to the margin of Belgian society. Some are ex-convicts while others are just plain "bums" (mostly Belgians, though some are immigrants) with apparently nothing productive to do. They come to ISOL because of its low students prices and also because many of them are not welcome in other pubs in town.

ISOL cannot solve this problem by systematically and undiscriminately forbidding non-students to enter into the bar, because many non-students come to the bar just to socialize, watch TV, or to play ping-pong. These respected guests — loyal ISOL supporters and many ex-alumni of KULeuven — are also terribly annoyed by the contemptuous actions of the rabble-rousers in the bar.

Proposals

On October 20 last, the bar was raided by the police, allegedly for drugs. No drugs were found, but this incident is too alarming to be negated. What can we do?

Our proposed policies:

1. The bar is for the sole use of ISOL members, KUL students, and university staff.
2. Special ISOL bar memberships will be available only for those who are not KUL students.
3. A membership screaning committee composed of the members of the ISOL executive committee, bar responsible, and bartenders will be formed to review membership applications.
4. ISOL marshals will be on duty in the bar to check student cards or membership cards of visitors.
5. A KUL student card or ISOL membership card must be presented to a marshal upon entering the bar.
6. ISOL reserves the right of admitting anyone into the bar.

It is indeed pathetic these dramatic measures have to be imposed, but the present situation calls for them. These measures, however, will not solve the larger social problem, particularly the inability of some minority groups to assimilate in our community. Keeping the ISOL bar open to them does not solve anything, because they remain as alienated from the real world outside ISOL's walls.

Hopefully, the new policies will not discourage students from going to the bar. The measures proposed above are only intended to be able to maintain a bar that will be a meeting place for students from all countries. We hope that once a regular clientele of students is firmly established, these policies will definitely slacken. It is highly expected that more students will come te the bar and make it what it intended to be: a bar with an international ambience where students of different cultural backgrounds may get together and exchange ideas while savouring the excellent Belgian beer.

ISOL

"The Chinese"

Moedige eenvoud

Op een of andere manier lijken bannelingen, eens ze zich aan kunst wagen ver van het thuisland, bijna altijd een speciale interpretatie te brengen van het genre dat ze beoefenen. De vreemde omgeving lijkt wel de zinnen te scherpen, en zo alle evidenties af te zwakken. Peter Halasz is een Hongaar die zijn land in de jaren zeventig werd uitgepest, en uiteindelijk met zijn teatergezelschap — het Squat Theatre — in New York belandde. Onlangs verliet Halasz Squat om zijn eigen groep, het Love Theatre, op te richten, een gezelschap op huiskamerformaat dat met moeite overleeft in de New Yorkse teaterjungle.

The Chinese, de eerste produktie van dit gezelschap, is geen voorstelling waar je wild entoesiast van wordt, maar het is wel een eerlijke, evenwichtige kijk op enerzijds de hele wereld, en anderzijds het teater in het bijzonder. Stof tot nadenken voor elk bewust mens, en voor elke teaterliefhebber in het bijzonder, vanavond nog, morgen vrijdag en zaterdag in 't Stuc.

Het is wel handig als je voor de voorstelling al weet waarover *The Chinese* gaat, want erg makkelijk is het allemaal niet. Twee verhaallijnen worden parallel uitgewerkt: er is eerst het verhaal van een Chinees zakenman die ronddoolt in New York, een beeldschone vrouw ziet en besluit haar te volgen. Daarnaast is een al wat oudere regisseur (Halasz zelf) bezig met de regie van een stuk, "a play about love, because it seems to be almost forbidden".

Meteen voel je de vervlechting van teater en werkelijkheid, en verliezen ze beide hun evidentie. Halasz' groep doolt net als de Chinees rond in het gigantische New York, Halasz weet dat het niet "normaal" is dat hij zich met teater bezighoudt.

Mandarijn

De keuze van "het stuk in het stuk" maakt de zaak nog komplekser en verfijnder. De regisseur wil namelijk in eerste instantie (later verandert dat) Bela Bartoks *The Miraculous Mandarin* ensceneren, een stuk waarin de romantische liefde het haalt op de gore realiteit. Zo lijkt de straatarme regisseur bijna te willen *tonen* dat ook hij in New York zal overleven, en dat hij en zijn enige aktrice hun geldzorgen te boven zullen komen: teater en realiteit van het Love Theatre zijn weer één. Of hij uiteindelijk gelijk krijgt weet je niet zeker.

Op een bepaald moment worden de twee verhaallijnen versmolten: de dolende Chinees belandt in het repetitielokaal van het gezelschap. De personages versmelten ook: de aktrice wordt de vrouw die hij achtervolgde, de regisseur haar pooier (ze is inderdaad een prostituee), de wreedheid van de moord wordt verdubbeld.

Maar de Chinees sterft niet meteen na de messteek van de regisseur/pooier, hij verandert in de Wonderbaarlijke Mandarijn terwijl hij vrijt met de aktrice... Die metamorfose is de kulminatie van de ondertoon van hoop die het hele stuk beheerst, maar kwam mij toch iets te veel over als een nogal makkelijk duiveltje uit een doosje.

Poppenkast

Het charmante van *The Chinese* is de uiterste oprechtheid en eenvoud van de enscenering: de akteurs zijn heel gewone mensen die zonder truuks of pretentie met elkaar praten, vooral Halasz zelf dwingt zo een enorm respekt af. De scene is een "poppenkast", die zelf achter een rood doek staat: teater in het teater. De poppenkast is ook de scene in een op het doek geschilderd teater, zodat je — eens het doek opengaat — naar reuzen kijkt in een klein kastje. Een doodsimpele vondst, maar betekenisvol tot en met.

De techniek wordt niet gekamoefleerd: links en rechts van het grote gordijn zie je geluidsboxen en spots, en zie je ook vaak de schaduwen van wat *backstage* gebeurt. Als de projektor stuk gaat, hoor je iemand het ding een tik geven, de geluidsband wordt opvallend aan en uit gezet, regieaanwijzingen (voor het kleine meisje) worden luidop gezegd in plaats van gefluisterd. Het Love Theatre weet dat het allemaal maar teater is, waarom zou je het verbergen?

The Chinese is een moedige voorstelling, die bijna alles op de helling zet en toch nog een boodschap van hoop probeert te brengen, twee uur bewapening tegen de wereld buiten de muren van het teater.

Koen Van Muylem

The Chinese is nog te zien in 't Stuc op donderdag 13, vrijdag 14 en zaterdag 15 november, telkens om 20.30u. Kaarten à 180/250fr.

REPORTAGE KULAK

Monitoren

Daar komt Rob weer!

De KULAK heeft een kleine kampus en het is dan ook niet moeilijk, zelfs al zwerf je er maar een dagje rond, om steeds dezelfde mensen tegen het lijf te lopen. Zo slaagden we erin om nog voor de middag reeds 3 keer op Rob Devos, monitor voor de Letteren en Wijsbegeerte, te botsen. Een toeval misschien, of wilde hij met ons praten? Hoe dan ook, in de namiddag stapten we naar het buro van Rob Devos, met Toon Braeckman, monitor voor de Rechten aan onze zij. We hadden met hen een gesprek over de werking van het monitoraat, over proefeksamens en over KULAK-studenten.

Veto: *Hoe is het monitoraat hier georganiseerd?*

Rob en Toon: «Op 2 manieren. In de positieve wetenschappen is er geen strikte studiebegeleiding die door de universiteit los van de syllabi wordt aangeboden. Wel zijn er vastbenoemde assistenten met werkkolleges die aanleunen bij de kursussen. Die assistenten nemen dan ook de andere taken van het monitoraat op zich. Wat de humane wetenschappen betreft, ligt de situatie anders. Voor L&W bijvoorbeeld is er 1 monitor per richting en nog een apart monitoraat filosofie. Voor de rechten zijn er 3 monitoren en dat voor de wijsgerige vakken, romeins recht en ekonomie.»

Veto: *Is er veel respons van de studenten?*

Rob en Toon: «Naar onze oefeningen komt heel wat volk, ze worden ertoe aangespoord door hun medestudenten. Van de vakken die gemonitoreerd worden, je zou kunnen zeggen: eksemplarische vakken, wordt na elk hoofdstuk een monitoraatsoefening voorzien en dat in groepen van 12 tot 15 studenten. Gemiddeld genomen komt dat neer op een oefening om de 14 dagen, dus niet zo verschrikkelijk veel. Daarnaast begeleiden we de studenten ook individueel, bijvoorbeeld iemand na de eksamens oriënteren of heroriënteren. Tijdens het akademiejaar zijn er een aantal krisismomenten waarop we vaker dan anders door studenten bezocht worden. Dat is rond kerstmis, de proefeksamens, de beide zittijden en in september voor een bisjaar. In oktober organiseerden wij ook een eerste individuele kennismaking. In de rechten was dat onder andere een persoonlijk gesprek met een monitor. De studenten geschiedenis moeten kontakt opnemen met hun monitor voor het maken van hun vita. De romanisten kregen een inleidende test...»

Veto: *Zijn jullie full-time monitoren?*

Rob en Toon: «Wat nu volgt willen we toch wel even benadrukken: wij zijn wetenschappelijk personeel, dit wil zeggen mensen die ofwel tijdelijk met hun doktoraat bezig zijn, ofwel ander wetenschappelijk onderzoek verrichten. Als full-time WP-lid zijn we voor 2/3 van de tijd vrijgesteld voor wetenschappelijk onderzoek. Dat vinden we fundamenteel en we denken dat het universitair beleid fout zit als men half-time monitoren benoemt. Want hoe kan je nu instaan voor een goede begeleiding als je zelf niet betrokken bent bij het wetenschappelijk werk? In het monitoraat is het wetenschappelijk karakter essentieel. We willen de studenten de te verwerken stof eens op een andere manier leren bekijken en iets aanbieden waar zowel de zwakke als de heel sterke student iets aan heeft. Het komt er niet op aan de studenten klaar te stomen of een vulgarisering van de stof te brengen. Als het monitoraat alleen deze taak zou hebben, tja, dan bestaan er maatschappelijk goedkopere oplossingen. Jobstudenten uit de 2de kandidatuur bijvoorbeeld. Bij het aanwerven van monitoren moet een duidelijk profiel voor ogen gehouden worden; enerzijds eruditie, anderzijds een principieel engagement naar de studenten toe.»

Rob en Toon, respektievelijk met baard en snor. Wat je niet ziet: op de achterhrond operamuziek en een fijne siharenreuk. Moeten er noh filosofen zin? *(Foto Peter Vermeiren)*

Veto: *Hoe zit het hier met de proefeksamens?*

Rob en Toon: «Op de KULAK wordt het proef-karakter ervan sterk beklemtoond. Aan deze eksamens zijn geen sankties verbonden. Noch positieve — via vrijstellingen — noch negatieve: de punten worden niet aan andere professoren doorgegeven. Bij L&W worden meestal 4 proefeksamens georganiseerd, in de rechten steeds 5. Het probleem is wel dat sommige studenten zich gaan doodblokken op die beperkte stof. Dat raden we in ieder geval af.»

Veto: *En de ombudsdienst?*

Rob en Toon: «Deze wordt verdeeld onder de assistenten en de monitoren. De ombudsman doet nooit de 2 zittijden van een zelfde akademiejaar. We hebben al ondervonden dat de kontinuïteit tussen de eerste en de tweede zittijd daarmee niet in gevaar komt. De informatie wordt gewoon doorgegeven wat, zeker op een kleine kampus, geen probleem is. Alles loopt eigenlijk vrij gesmeerd. Er zijn kandidaten genoeg voor de ombudsdienst en hun advies wordt ernstig genomen.»

Veto: *Het beeld dat men ophangt van de KULAK-student is dat van een brave student die hier als het ware zijn humaniora verderzet...*

Rob en Toon: «Dat klopt ongeveer. Kijk, Kortrijk mist heel wat van het aanbod dat men in Leuven heeft. Hier is wel een aktief studentenleven maar — en dat is gewoon een vaststelling — dat studentenleven is nogal gemonopoliseerd door de Universitaire Parochie.»

«Anonimiteit op deze kampus is onmogelijk en hier wordt dan ook wel harder gestudeerd, enfin door de meesten toch...»

Bij deze laatste woorden kijkt Toon veelbetekenend in de richting van een ex-KULAK-er onder de reporters.

Trui Moerkerke
(m.m.v. Jan Huyse
en Rudy Lanssens)

Geschiedenis van de KULAK

Eksperiment in kleinschaligheid

De Katholieke Universiteit Leuven, Afdeling Kortrijk werd in 1965 opgericht: door de wet van 9 april 1965 "*houdende diverse maatregelen voor de universitaire expansie*" krijgt de KUL de mogelijkheid om kandidaturen in te richten op het grondgebied van Kortrijk. De eerste kolleges in de wijsbegeerte, geschiedenis, klassieke, romaanse en germaanse filologie worden gegeven op 13 oktober van dat jaar in de lokalen van het vormingsinstituut.

Mettertijd breiden de kandidaturen in Kortrijk zich uit met Rechten, Geneeskunde en Wetenschappen. Vanaf 1970 krijgt de kampus stilaan gebouwen op 't Hooge, een drietal km buiten het centrum van Kortrijk, op een pracht van een helling, tussen koeien en akkers: eerst een studentenhuis, een jaar later een meisjespeda en het fakulteitengebouw. In 1972 worden de labo's in gebruik genomen, het jaar daarop het geneeskundegebouw. Kortrijk krijgt zelfs een eigen researchcentrum, dat in 1975 ingehuldigd wordt.

In 1982 bouwt de KULAK een studentendorp met 72 kamers op haar eigen grondgebied. Dit dorp moet tegemoet komen aan de goedkope huisvesting van studenten, nu de universiteit er geen gemeenschapshuizen meer op nahoudt in Kortrijk. Verder breidt men de kampus nog verder uit met een nieuwe module voor het rektoraat en het beheer, het zogenaamde "miljoenenpaviljoen", een module voor de biblioteek en voor de fakulteit Geneeskunde.

Bij deze konstellatie zal het voorlopig blijven; de oorspronkelijke plannen zullen wellicht nooit meer gerealiseerd worden, tot spijt van de personen die er ooit van gedroomd hebben. Om die pijn te verzachten is de makette waarop de KULAK in zijn geplande glorie prijkt, sedert een aantal jaren uit het gezicht verdwenen.

Oud en nieuw

De KULAK is tegelijkertijd een oude en een nieuwe universiteit. Nieuw, want in nieuwe gebouwen, met nieuwe apparatuur, jonge docenten en proffen; oud omdat de KULAK dankzij zijn band met Leuven al onmiddellijk een universiteit is met een universitair leven, zonder de gebruikelijke kinderziekten van een nieuwe instelling.

De KULAK heeft zich inderdaad vrij vlug geïntegreerd in de regio Kortrijk: door de organisatie van lessencykli voor de derde leeftijd, van koncerten, voordrachten en tentoonstellingen bereikte men een gevarieerd publiek. In de kelders vond zelfs het Eeckhoutcentrum, dat zich bezighoudt met bijscholing van leerkrachten, onderdak met een kleine biblioteek. De KULAK koördineert ook de Open Universiteit in West-Vlaanderen.

De Kortrijkse afdeling krijgt ruimte op te eksperimenteren op gebied van onderwijsmetodiek en studiebegeleiding. De kleinschaligheid van de universitaire kampus zorgt ervoor dat studenten en docenten dicht bij elkaar staan; volgens velen het meest positieve aan de KULAK. Door die nabijheid van prof en student wordt in Kortrijk veel meer aan persoonlijkheidsvorming gedaan, menen de voorstanders van een kleine inrichting. Er kan om het met de woorden van Mgr. Guido Maertens te zeggen "een nieuw relatiepatroon geschapen worden... van openheid, beschikbaarheid, wederzijds respekt en begrip...".

Het studentenleven in Kortrijk situeert zich vooral om en in het studentenhuis, dat bovenop de helling weer en wind trotseert: daar gaan de meeste door studenten georganiseerde aktiviteiten door, daar bevindt zich het restaurant (mensa genaamd, of naar de traiteur die het voedsel levert, Esthio), en de bar. Er zijn vergaderzalen en een permanent kantoor van het presidium. Bovendien zitten vele presidiumleden boven het studentenhuis op kot, wat maakt dat ze ten allentijde bereikbaar zijn.

Het leven van de studenten aan de KULAK situeert zich vooral op kot of op de kampus (lessen en biblioteek); daar is de ligging van de unief, drie km buiten het centrum, niet vreemd aan. De studenten leven in hun eigen wereldje, geïsoleerd van de bewoonde wereld. Heel weinig studenten zitten op kot in het centrum, ze komen er enkel als ze met de trein in Kortrijk aankomen of om Kortrijk te verlaten. Het kulturele leven van Kortrijk gaat dan ook grotendeels aan hen voorbij, dit ondanks de pogingen van zowel de traditionele stadsschouwburg als het progressieve kultuuroord Limelight om bij de studenten hun voorstellingen te promoten.

De kleinschaligheid van de kampus brengt bovendien nog een kleingeestigheid met zich mee: de sociale druk op de studenten is er enorm groot. De proffen kennen iedereen, en merken elke afwezigheid op, bestraffen die in sommige gevallen zoals ze dat in de humaniora doen. Studenten wijzen hun medestudenten-fuifnummers met de vinger na, en de roddels verspreiden zich met de snelheid van het geluid over de kampus. De prestatiedrang neemt er met de jaren toe, de politieke of (studenten) syndikale aktiviteit neemt er met de jaren af. Geen tijd en geen interesse. Initiatieven zoals "de dag van de kritische unief" waren doodgeboren kinderen: wie uit een groep van twintig studenten durft het aan alleen kritiek te geven op de kursus van een prof, wanneer hij er dagelijks oog in oog mee zit, of in het restaurant mee aan tafel zit. Aan de KULAK heeft de student nu eenmaal het volste vertrouwen in zijn proffen en in de zaken die ze doceren. Per slot van rekening, wie van hen heeft het meest gestudeerd?

Ek weet noh goe get vroeher was, de... het "dorp" van de KULAK. *(Foto Hendrik Delagrange)*

Filip Huyzentruyt

REPORTAGE KULAK

Veto de straat op
Ze voice of ze people

Wij van Veto kunnen dan wel mooie reportages maken over de KULAK, wat wij niet kunnen is het leven aan die universiteit beschrijven van binnenuit, als direkte betrokkenen dus. Daarvoor zijn wij net niet autochtoon genoeg. Daarom vatten wij enkele toevallige voorbijgangers bij de lurven en vroegen hen hun indrukken over het leven aan Vlaanderens kleinste unief.

Els en Kathy zijn germanisten-in-spé uit de tweede kandidatuur. Ze kennen met andere woorden het klappen van de zweep. Beiden komen uit het westelijk gedeelte des lands.

Veto: *Hoe staat het leven hier in Kortrijk?*

Els & Kathy: «Dat gaat wel. Het is hier natuurlijk erg beperkt, iedereen kent iedereen, en dat wil wel eens geroddel in de hand werken. Eigenlijk kan je hier niets doen of heel de unief weet het. Anderzijds heeft het kleinschalige ook wel voordelen. In de les bijvoorbeeld is er veel kontakt, ook met de docenten.»

Veto: *Waarom hebben jullie precies Kortrijk uitgekozen?*

Els & Kathy: (tot onze niet geringe verbazing): «Omdat hier veel minder verleiding uitgaat van het uitgaansleven. Dat is zowel voor onszelf als voor onze ouders een sterke faktor geweest. Bovendien is Kortrijk veel dichter bij huis dan Leuven bijvoorbeeld, hoewel we hier beiden ook op kot zitten. En je loopt hier ook niet zo verloren, je kent de mensen en de universiteit als geheel heel goed.»

Veto: *De proffen kennen je ook, dus moet je wel in de les zijn?*

Els & Kathy: «Kijk, brossen kan natuurlijk wel, en het wordt ook gedaan. Maar ze weten het dan wel, en wat de gevolgen daarvan zijn?»

Veto: *Jullie zitten in de tweede kandidatuur. Waar gaan jullie volgend jaar naartoe?*

Els & Kathy: «Naar Leuven, dat staat vast. Ik (Els) heb een vriendin in Leuven die zegt dat je er in het begin wel wat verloren loopt; maar dat er anderzijds ook veel meer mogelijkheden zijn dan hier. Eigenlijk kan je wel zeggen dat ik verlang naar Leuven, hoewel ik hier niet tegen mijn zin zit of zo.»

Veto: *Zijn er verschillen merkbaar tussen studenten uit verschillende studierichtingen?*

Els & Kathy: «O ja, rechten bijvoorbeeld, die kan je er zo uithalen, dat merk je meteen aan de kleding en zo. Die vinden wij over het algemeen dan ook iets minder sympatiek. Maar de rest gaat wel. Ook het studentenleven op zich is in al zijn beperktheid goed te doen. Het is dit jaar wel wat beter omdat we niet meer om het Universitair Meisjes Centrum op kot zitten. Dat was wel oké, maar je onderging er heel sterk de invloed van de andere meisjes, je was er niet zo zelfstandig.»

De volgende die we bij de kraag grepen was Hendrik, ook een germanist (ja er was net een les Nederlandse literatuurgeschiedenis afgelopen) die in de eerste kandidatuur zit.

Veto: *Wat zijn jou indrukken over studeren aan een kleine universiteit?*

Hendrik: «Alles is hier eerder positief. Er zijn maar zo'n goeie 1000 studenten, dus je kent bijna iedereen. Bovendien heb je hier ook kontakt met mensen uit andere richtingen, alles zit hier samen op een beperkte oppervlakte. Ook voor de studies zelf is een kleine universiteit interessant: er is niet zoveel keuze wat het uitgaansleven betreft, dus je komt niet zo snel in de verleiding. Tenslotte wordt de kreativiteit in de klas erg gestimuleerd door de kleine groepen.»

Veto: *Niets dan lof dus?*

Hendrik: «Dat nu ook weer niet. Het is hier immers ook wat eng kwa mentaliteit. Maar we zitten hier dan ook in West-Vlaanderen, nietwaar?»

Veto: *Heb je zelf beslist om hier naartoe te komen?*

Hendrik: «Mijn ouders hebben mij wel een beetje positief beïnvloed. Ze hebben zelf gestudeerd en ze vonden dat je hier meer gevolgd werd, meer begeleid, en ook dat er meer kontakt was met de professoren.»

Veto: *Hoe zit dat met het kulturele leven?*

Hendrik: «Het is misschien wat beperkt in omvang, dat is normaal. Maar de dingen die er gebeuren mogen er toch zijn, en alles is altijd goed georganiseerd.»

Veto: *En na Kortrijk komt ...*

Hendrik: «Leuven, inderdaad. Daar zullen wellicht nog meer mogelijkheden zijn. Maar het is niet zo dat ik vol ongeduld zit te wachten om naar Leuven te trekken, ik zit hier ook graag. Ik vind alles goed zoals het komt. En eenmaal het zover komt, gaat de hele kliek van hier mee, dus ik zal wel niet verloren lopen zeker?»

Nog maar net heeft Hendrik deze laatste woorden gesproken, of daar lopen we Prof. Verhelst tegen het lijf, een niet-autochtoon die wel sinds 1975 zijn hoofdzetel aan de KULAK heeft. Het feit dat hij tegelijkertijd ook nog in Leuven doceert, maakt hem de geknipte man om enkele vergelijkingen te trekken.

Veto: *Geeft u hier graag les?*

Prof. Verhelst: «Ja, je zou kunnen zeggen dat ik hier liever les geef dan in Leuven. Dat komt vooral doordat je hier op een veel kleinere schaal werkt, wat het geheel menselijker maakt. Die kleinschaligheid brengt anderzijds heel wat meer werk met zich mee. Ik heb hier bijvoorbeeld geen assistenten, en ook weinig materiaal waardoor ik vaak in Leuven moet gaan zoeken naar allerlei dingen voor de studenten. Dat menselijke aspekt waar ik het daarnet al over had, komt ook tot uiting wanneer er problemen opduiken, met uitstel voor eksamens of zo. Hier gaat het veel gemakkelijker om uitzonderingen te maken omdat het telkens maar om één of twee studenten gaat. In Leuven is dat veel omslachtiger.»

Veto: *Verschillen de studenten hier erg van die in Leuven?*

Prof. Verhelst: «Neen, dat zou ik niet durven zeggen. Maar je bent er natuurlijk veel meer mee verbonden. Ik kom hier dan ook graag naar bepaalde aktiviteiten als het kerstfeest of de kontaktavond. Daartoe voel ik mij min of meer moreel verplicht. In Leuven zal ik dat nooit doen. Ook voor vele kollega's is dat het geval. Doordat je de studenten veel beter kent, kan je ze ook beter helpen, je weet met wie je te doen hebt.»

Dan worden die studiecellen toh hebrukt om te studeren!
(Foto Hendrik Delagrange)

Veto: *Hoe zit dat met de docentengroep hier, is er een goede verstandhouding?*

Prof. Verhelst: «Wij komen hier nooit samen, zeker niet met geschiedenis, want er is hier geen onderwijskommissie of zo. Voor germaanse en rechten is dat wel het geval. Maar natuurlijk kennen we elkaar en de relaties zijn over het algemeen goed. Er zijn zeker geen spanningen tussen de "Leuvenaars" en de "Kortrijkzanen" bijvoorbeeld.»

Het is ondertussen half 6 geworden en tijd om weer naar Leuven te vertrekken. Het notitieblokje is al veilig weggeborgen, de pen ontinkt en de wagens gestart, als wij plotseling in de verte nog een prof ontwaren. P.C. Paardekooper met name.. Vers met emiritaat maar nog goed voor een babbel over zijn lange jaren aan de KULAK.

Veto: *U bent nu 16 jaar verbonden geweest aan deze kleine "universiteit". Wat zijn uw indrukken, globaal genomen?*

Paardekooper: «Ja, ik kan niet zo goed vergelijken, ik heb nooit les gegeven in Leuven. De KULAK is natuurlijk klein. Voor mij is een groot voordeel daarvan: kleine groepen. Dus is er een veel beter kontakt tussen docenten en studenten. Aan de andere kant bijvoorbeeld loopt spijbelen onmiddellijk in de gaten. Een ander nadeel: alles is hier zo zuiver Westvlaams: het is hier allemaal dialekt wat de klok slaat. Verschrikkelijk is dat...»

Veto: *Er was voor u dus veel werk aan de winkel?*

Paardekooper: «O! U hebt er geen idee van hoe ik al die zwarte dialektzielen schoon heb moeten spuiten! En dan nog weerstaan er soms nog aan het beste wasmiddel. Dat geeft provincialisme, een kleine horizon.»

Veto: *En hoe is de sfeer onder de docenten?*

Paardekooper: «Het is erg moeilijk om een vergelijking te trekken met bijvoorbeeld Leuven, Groningen.»

Veto: *Maar het gaat hier toch maar om een instituut voor kandidatuur-onderwijs. Er is hier toch geen gevorderd wetenschappelijk onderzoek? Dat verandert toch heel wat aan de taak en de instelling van de professoren.*

Paardekooper: «Er is hier wel degelijk wetenschappelijk onderzoek hoor, bijvoorbeeld bij wiskunde. Bovendien hebben veel Kortrijkse docenten ook wat uurjes in Leuven. En onze bibliotek heeft een komputerverbinding met jullie universitaire bib. Vanuit Leuven kunnen we een boek in beginsel binnen een week hier hebben.»

Veto: *Kunnen studenten zich hier ten volle ontplooien? De kampus ligt volledig buiten de stad, vormt een gesloten eenheid. "Volmaakt isolement" of een middelbare schoolmentaliteit?*

Paardekooper: «Ja, je kunt in zekere zin van een kollegementaliteit spreken, maar dat is niet uitsluitend negatief. Het begrip heeft ook positieve aspekten: om de paar weken in het eerste jaar bijvoorbeeld een oefeningetje over een stukje van de stof. Van volmaakte dwang naar volmaakte vrijheid is een té grote sprong ineens. Een ander punt zijn vergaderingen, voordrachten. Voor zulke dingen is de opkomst hier meestal erg klein. Er is een zeker gebrek aan belangstelling, maar daarnaast is ook de studiebelasting erg groot.»

Veto: *Maar ook de veelheid. In Leuven heb je mensen en organisaties van allerlei slag, terwijl er hier bijna niets "draait".*

Paardekooper: «Maar *ruim* de helft van alle studenten is hier eerstejaars. En u weet net zo goed als ik dat in dat jaar maar één ding van belang is: slagen! Kontinuïteit om verenigingen in stand te houden, is er dus bijna niet: die komt uitsluitend van die groep tweedejaars (voor de medici ook derdejaars). De presesverkiezingen lopen hier ook vaak erg moeizaam. Ze zijn soms blij als de preses van vorig jaar nog een jaar aan wil blijven.»

«Maar in de jaren na '45 was er ook in Leuven heel weinig te beleven. Ik was daar toen net afgestudeerd "student". Tegenwoordig hangen er allerlei affiches over boze systemen in Zuid-Amerika, in Zuid-Afrika of waar ook. Dat is veel gezonder. Hier in Kortrijk schrikken ze zich dood als iemand oproept tot betogen. "Betogen? Oei, oei. Waar nou weer voor of tegen?"»

Rudy Lanssens
Didier Wijnants
(m.m.v. Jan Huyse)

"Kijk, een meisje! Hoe vreemd"

Op de kampus staat een huis... Niet zomaar een huis. Een lelijk bouwsel met veel ramen. Rond het huis ligt één grote moddervlakte en de ingang is opgefleurd met fluorescerende rode verf. Als je het huis betreedt moet je opletten. Ai! Te laat, ze heeft ons gezien. Een snerpende stem: "Wat komt u hier doen?" ...Wij weten dat we nu op onze tellen moeten passen. Ginette (ja, zo heet de snerpende stem) kan je zomaar niet verschalken. "Wel, euh... wij zijn van Veto. En wij komen eens een kijkje nemen op uw meisjespeda". En zij weer: "dat kan zomaar niet, U moet de toestemming hebben van het sekretariaat". Wij bellen en krijgen permissie om te doen wat bijna niemand ons voordeed, wij betreden als jongens de best bewaakte peda van het Westelijk halfrond.

Menigeen had ons op voorhand verwittigd dat we er nooit zouden binnengeraken. Personen van het mannelijk geslacht mogen alleen binnen indien zij broer of vader zijn van een bewoonster. Aan de KULAK doen er ijzingwekkende verhalen de ronde over vermetele kerels die dachten huisbewaardster Ginette om de tuin te leiden maar, op heterdaad betrapt, ter plaatse gekastijd werden. De maagdenburcht van Kortrijk is een oninneembare vesting. De moddervlakte errond verraadt elk spoor in de richting van een meisjeskamer en de ramen kunnen maar een klein beetje geopend worden. Ieder die wil binnen komen moet voorbij Ginette, en dat dat geen sinekure is hebt u al lang begrepen. Net zoals u begrijpt dat zo'n kuriosum onze aandacht trok en wij zodoende een onbedwingbare lust kregen om dit gebouw eens te doorkruisen. Binnen lijkt het op een doodnormale peda zoals we er in Leuven tientallen hebben. Gangen met kamertjes. Wij kloppen op een deur en warempel! Een meisje doet open. Of wij haar kamer even mogen bezichtigen. Natuurlijk. Chirowimpels en gitaar aan de muur. Kafka in het boekenrek. Een standaardkamer met 'lavabo'. De bereidwillige deerne toont ons ook de keuken (één per 8 bewoonsters). Alles ademt dezelfde braaf- en vroomheid uit.

Als wij terug op de gang belanden blijkt onze komst een slecht bewaard geheim. De meeste deuren staan op een kiertje en ogen bespieden ons doen en laten. Hier en daar horen wij zelfs een weinig gekir en gegniffel. Onze gids vertelt dat het hier onmogelijk is een geheim te bewaren. Als je brost of eens lang uitgaat weet heel het gebouw (80 bewoonsters) het. Uitgaan is mogelijk, maar indien je langer dan tot 23.00 uur wil weggaan, moet je de sleutel vragen. En met de sleutel moet je zorgen dat je voor 7 's morgens terug thuis bent. Ergens anders overnachten is kwasi onmogelijk en het mag niet. Op één of andere manier blijkt Ginette er toch steeds achter te komen en dan is de strafmaatregel bekend: boeltje pakken en buiten.

Ondertussen hebben de beloerdsters van daarnet hun kamers verlaten en komen zij er bij staan en vertellen nog meer slechts over dit gebouw. Zij komen steeds dichter staan en blijven maar kakelen. Plots merken wij de begerige blik in hun ogen. Dedomme, we hadden beter moeten weten, deze meisjes willen duidelijk meer. Op de achtergrond horen wij enkele meiden ruziemaken over wie welke jongen mag hebben. Help, wij moeten hier zo snel mogelijk weg! Met enkele welgemikte trappen bevrijden wij ons uit deze benarde situatie en hollen we richting voordeur. Maar die is ook op slot... Ginette komt uit haar kamertje en wuift triomfantelijk met de sleutel. Wij kunnen kiezen: terug naar binnen of... Zij haalt een reuzezweep achter haar rug vandaan... De verhaaltjes waren dan toch niet overdreven...

Jan Huyse

REPORTAGE KULAK

Kringwerking
Far in the west, we give you the best

Heeft één T.D. per jaar hetzelfde effekt als drie-entwintig? Kan je een filharmonisch orkest samenstellen met slechts twee klarinetten? Krijg je evenveel zitmeubelen in een R4-tje dan in een tientonner? Dat waren slechts enkele van de vragen die ons op weg naar de kleinste kampus van Vlaanderen door het hoofd schoten. 1.000 studenten, 1/23ste van Leuven. Betekent dat dat het studentenleven in Kortrijk ook zoveel keer minder intens is? Wordt daar eigenlijk ooit wat georganiseerd? Wij vroegen het aan Willem Stockman en Lieven Vandenberghe, respektievelijk preses en vice-preses van... ja, van wat eigenlijk?

W en L: «Van de fakulteitskring. Ja, eigenlijk zou het de universiteitskring of zoiets moeten zijn, want wij overkoepelen alle richtingen samen. Presidia per kring bestaan hier niet, daarvoor zijn de richtingen hier net iets te klein. In Romaanse bvb. zit 25 man.»

Veto: *Jullie slaan dus een stap over: van de jaarverantwoordelijken gaat het meteen naar de overkoepeling?*

W en L: «Precies. Wij hebben hier twee presidia: het algemeen presidium (AP) en het beperkt presidium (BP). Het AP is de verzameling van alle jaarpresides die als afgevaardigden van de studenten verkozen zijn, en dus als groep de enige demokratische studentenvertegenwoordiging vormt.

Aan de andere kant is er het BP, een groep van ongeveer 20 man die zowat het hele studentenleven organiseert: de doop, de pedakross, de rekordpoging 24 uur enz. Binnen het BP zijn er verscheidene deelpresidia: voor sport, kultuur, ontspanning enz. Het BP wordt niet als groep verkozen. Wij hebben dus niet de pretentie om te beweren dat we "representatief" zijn; wij organiseren de boel hier alleen maar.

«Dat onderscheid tussen AP en BP is van belang bij belangrijke zaken waarbij standpunten dienen te worden ingenomen, zoals de rektorverkiezing vorig jaar. Ook dient het AP kontrolerend op te treden t.a.v. het BP. Maar het gebeurt zeer zelden dat wij een keertje op onze vingers worden getikt. Misschien zou dat wat vaker moeten gebeuren, een kritische evaluatie of zo. Dan ben je denk ik meer gemotiveerd om te werken.»

Veto: *De twee presidia hebben eigenlijk niets met elkaar te maken, dus ze vergaderen ook apart?*

W en L: «Dat van dat apart vergaderen klopt, maar je mag niet vergeten dat de preses, de vice en de penningmeester officieel lid zijn van beide presidia. Dus ze hebben zeker wat met elkaar te maken, ook al omdat het ene (het AP) het andere (het BP) kontroleert. De vergaderingen zijn wekelijks: op woensdag voor het BP, op donderdag voor het AP. Behalve als er iets tussenkomt zoals de pedakross. Doordat de vergaderingen wekelijks zijn, duren ze niet lang. Bovendien krijgen de deelpresidia min of meer carte blanche om dingen ineen te steken. Het presidium volgt de zaken dan wel, maar moet niet over alles en nog wat z'n zegen geven.»

Veto: *Is het makkelijk om ieder jaar genoeg medewerkers bijeen te krijgen?*

W en L: «Dat valt wel mee. Voor het moment zijn alle traditionele funkties bijna opgevuld. Alleen voor Kritische Universiteit is er nog niemand. Kritisch zijn is precies niet meer weggelegd voor studenten. Nu, het is ook wel moeilijk om kritisch te zijn in de kandidaturen aan een kleine unief want je bent te gekend en te afhankelijk. Als preses kan je je nog wat permitteren, maar anders?»

Veto: *Hebben jullie ook een politieke werking?*

W en L: «Er is iemand van de Rechten die dat op zich neemt. Vanavond bvb. gaan we met hem naar Brugge, samen met de rektor, om Coens te strikken voor een avond hier op de kampus. Dat is weer zo'n voordeel van een kleine kampus: ik zie het nog niet in Leuven gebeuren dat jullie Dillemans meekrijgen om Coens te overhalen. Hier kan dat dus wel. Ik moet er wel bij zeggen dat onze rektor enorm achter de studenten staat. Wij krijgen hier dan ook alles gedaan.»

Veto: *Wordt er hier ook aan kultuur gedaan?*

W en L: «Kultuur is wel een beetje een probleem. Je bereikt er minder studenten mee. Soms gaat het wel, zoals vorig jaar toen we drie voorstellingen moesten programmeren voor het Kulak-toneel. Maar over het algemeen is er niet zoveel belangstelling. Ook al voorzien wij ieder jaar 75.000 fr. aan subsidies om inkomprijzen te drukken enz.»

Veto: *Over geld gesproken, hoe zit dat met jullie budget?*

W en L: «Wij krijgen voor de hele sociale sektor zo'n 8 à 9 miljoen. Dat is niet zoveel minder als vòòr de besparingen, dus denken we niet al te veel te moeten inleveren. Het grootste gedeelte van dat geld gaat naar de maaltijden: zo'n 2 miljoen. De werking van het studentenhuis slorpt nog meer op (4 miljoen), maar daar zitten ook de kosten voor verwarming, onderhoud en personeel in. De rest gaat vooral naar de toelagen voor studentenwerking. Het presidium en de universitaire parochie krijgen elk 120.000 fr., voor kultuur is er 75.000, voor sport 100.000 en voor reissubsidies 180.000 fr. Van die laatste pot wordt door alle jaren gebruik gemaakt om een deel van de vervoeren de verblijfskosten op te vangen.»

Veto: *Blijft nog zo'n 1,5 miljoen over?*

W en L: «Dat is voor de afschrijving van het studentenhuis, voor uitrusting en voor groot onderhoud. Maar daar hebben wij niet zoveel te zeggen, want dat zijn beslissingen van jaren geleden.»

Veto: *Hebben jullie hier eigenlijk überhaupt wat te zeggen?*

W en L: «Wat de sociale sektor betreft, die "runnen" wij in feite samen met Monballyu (zie elders in dit katern), de studentenpastor en iemand van het beheer. Zo kunnen wij zelf onze prioriteiten leggen, bij huisvesting bvb., of bij voeding. Wat de universiteit zelf aangaat, zitten wij in de interfakultaire raad, wat voor jullie de akademische raad is, met de rektor, de "dekane" (die bij ons groepsvoorzitters heten), en opnieuw Monballyu en John De Kimpe, de studentenpastor. Veel belangrijke zaken voor ons worden daar niet beslist. De meeste beslissingen zijn trouwens al in Leuven genomen voor ze hier besproken worden. Maar ze hebben wel degelijk deel aan het beleid, en we vinden het goed zoals het is.»

Rudy Lanssens
(m.m.v. Trui Moerkerke
en Jan Huyse)

Et utzoeken van dien foto was een gele sinekure. Emmers, het platsen van een mender heslaagde foto zou prof. Monballyu gerrie met zin vrouw opheleverd gebben. Wulder mè ons goe herte, kosten em da toch nie andoen! Wel, Madam Monballyu, wa ven je dervan? *(Foto Peter Vermeiren)*

"Studenten slikken alles"

Jos Monballyu is studentenverantwoordelijke aan de Kulak. Zodoende is hij goed geplaatst om een oordeel te vellen over de Kortrijkse studenten en hun doen en laten. temeer als je weet dat hij zelf rechtsgeschiedenis doceert in Leuven én in Kortrijk.

Veto: *Wat houdt de funktie van studentenverantwoordelijke in?*

Jos Monballyu: «Eigenlijk werk ik rond een drietal punten. Ten eerste ber ik voorzitter van het Sociaal Komitee Dat komitee is paritair samengestelc en bestaat voor de helft uit studenter en daarnaast de rektor, de studentenpastoor, de algemeen beheerder er ikzelf. Het beslist over een aantal studentenaangelegenheden. Om te beginnen werken wij rond de huisvesting. Wat betreft de peda, het dorp en het studentenhuis bepalen wij de prijs en ook de kwaliteit. Bedoeling is om konkurrentieel te blijven met de priveesektor, om de prijzen wat te dumpen en zodoende aan de demokratisering te werken.»

«Ten tweede buigt het komitee zich over het studentenrestaurant. Aan de KULAK is dat niet in eigen beheer, het wordt uitbesteed aan een firma onder bepaalde voorwaarden en wij kontroleren het restaurant via de zogenaamde maaltijdkommissies.

«Ten derde houdt het Sociaal Komitee zich bezig met de financiering van studentenaktiviteiten, de besteding van de kredieten voor de sociale sektor. Ik huldig daarbij het principe dat de studenten moeten opgevoed worden wat betreft financiële verantwoordelijkheid. Ik ben de rentmeester, zij organiseren aktiviteiten en waar nodig (bvb. kulturele aktiviteiten) springen wij bij.»

«Maar over al deze zaken beslis ik niet zelf, het komitee doet dat. Meestal bestaat er wel een grote unanimiteit.»

«Naast voorzitter van het Sociaal Komitee ben ik ook verantwoordelijk voor de studiefinanciering. Naast aanvullende studietoelagen behelst dat ook het toestaan van renteloze of omzetbare (geslaagd, niet terugbetalen) leningen. Die dossiers komen bij mij en worden door mij behandeld. Soms win ik advies in bij de studentenpastor of bij sommige professoren. Maar meestal behandel ik dat alleen omdat het een zekere geheimhouding vergt.»

Schandalig

Veto: *Hoeveel dossiers moet u zo behandelen?*

Monballyu: «Eigenlijk zijn dat er schandalig weinig. Dat komt volgens mij omdat daar te weinig publiciteit over wordt gevoerd voor men aan de universiteit komt en zelfs als men aan de universiteit zit moet ik bepaalde mensen aanmoedigen. Meestal zijn het zo'n 15 à 20 dossiers per jaar. Maar dit aspekt zou beter moeten worden uitgebouwd. Men zou in de demokratisering veel selektiever te werk moeten gaan. Nu gaat men lineair te werk: voor iedereen goedkope maaltijden, voor iedereen goedkope huisvesting. Hier moeten mensen waarvan de ouders meer geld verdienen niet meer geld betalen voor een kot van de universiteit. Daar zou verandering in moeten komen. Sommige mensen zouden meer moeten betalen en andere mensen meer of niets.»

«Ten derde, om nu op mijn taak als studentenverantwoordelijke terug te komen, ben ik ook een permanente ombudsman voor problemen tussen studenten onderling, tussen studenten en hun ouders (komt hier veel voor, studenten moeten soms vroeg (23.00 uur) van aktiviteiten terug thuis zijn, of ouders die te veel van hun kinderen verwachten, dat schept wel een problemen), en ook moeilijkheden van studenten met professoren.»

Veto: *Eén van de doelstellingen verbonden aan de oprichting van deze universiteit is het verlagen van de universiteitsdrempel. Is dat gebeurd of is dat aan het gebeuren?*

Monballyu: «Ik moet oppassen met de uitspraken die ik nu ga doen, maar ik ga toch mijn mening zeggen. Ik geloof dat dat totaal mislukt is. een voorbeeld: ik heb een steekproef gedaan bij eerstejaars die hier ingeschreven zijn en het gros komt uit de echte elite (dokters, advokaten, architekten,...), de arbeidersklasse levert hier minder dan 12%. Maar dat gaat niet alleen op voor Kortrijk, dat is een algemene tendens. De demokratisering is aan het teloor gaan.»

Dociel

Veto: *Zijn de KULAK-studenten moeilijke studenten?*

Monballyu: «Nee, het zijn eerder brave studenten en misschien veel te brave. Dat komt omdat de meeste studenten gerekruteerd worden uit West-Vlaanderen, uit het traditioneel onderwijs waar men nog werkt met gezagsargumenten. zij komen braaf-dociel naar de universiteit en blijven braaf-dociel.»

«Daarnaast is er ook een sterke sociale groepsdruk. Men denkt dat men niet mag brossen en men studeert ook harder dan in Leuven. Als men hier eksamen komt doen en men heeft een stuk niet geleerd dan is men beschaamd. In Leuven is zoiets normaal, men lacht er zelfs mee en men hecht er geen morele aspekten aan vast, het is meer een sport.»

«Bovendien zijn het hier kandidatuurstudenten. Tegen dat ze het aan de KULAK gewoon zijn, zitten ze al bijna in Leuven. En toch kan de student door de kleinschaligheid veel sneller aan bod komen. In Leuven verdrinken de kandidatuurstudenten in het massale. De studenten zijn wel aktief maar ze zijn braaf in die zin dat ze zich niet kritisch genoeg opstellen. Bijvoorbeeld wat betreft de dikte van de kursussen. Als er hier een nieuwe docent komt, kan die zelf bepalen hoeveel stof hij geeft en de studenten slikken dat allemaal. (Waarop zich terstond een interessante diskussie ontspint tussen Monballyu en oud-Kulakster Trui over de dikte van Monballyu's eigen kursus. Te dik en te veel bijzaken volgens Trui, niet te dik en enkel de basislijnen betoogt Monballyu, die er aan toevoegt dat studenten hem soms dankbaar zijn dat ze door het hard blokken aan zijn kursus beter de nog dikkere kursussen in eerste licentie aankunnen. Ahum.)»

Veto: *Als wij hier door de gangen stapten, zagen wij alleen meisjes die zich op een draffe van hot naar her bewegen. Zijn er hier ook jongens?*

Monballyu: «Dat is hier zoals op alle universiteiten. Alleen bij de ingenieurs zijn er nog meer jongens dan meisjes. Ik vind het wel zeer komisch dat in eerste kandidatuur Klassieke, waar ze met 9 studenten zijn, de enige jongen door de acht meisjes als preses is verkozen. Dat is... (lacht hartelijk). Dat bewijst dat er toch nog heel wat emancipatiewerk te doen valt aan de KULAK.»

Veto: *Om dan het gevoeligste punt toch maar aan te snijden. Hoe zit dat nu met hét studentendorp, naar verluidt is dat een enigzins mislukt bouwsel met lekkende daken en dergelijke?*

Monballyu: «Het is eigenlijk veel te prachtig voor de studenten. Het is ook heel komfortabel voor de studenten en van die lekkende daken weet ik niets. Als er daar tijdens kongressen buitenlanders logeren in het dorp zijn zij altijd vol lof over de kamers.»

Veto: *Maar de kamers zijn dus te mooi voor studenten?*

Monballyu: «Ja, wat is te mooi als het ten voordele van de studenten is... Het kan misschien niet mooi genoeg zijn. Waarom te mooi?... Het heeft veel geld gekost.»

Veto: *Heeft het té veel geld gekost?*

Monballyu: «(lacht) U wil mij bepaalde uitspraken in de mond leggen. Luister eens hier, het staat er en we leven er mee. Moest het aan mij gelegen hebben dan had men het geld niet zo moeten besteden. Maar men heeft die beslissing genomen in tempore en nu maken we er het beste van. Zo is dat.»

Jan Huyse
(m.m.v. Trui Moerkerke)

lezersbrieven

Alle lezersreakties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Brems

In Veto nr. 6 wordt Hugo Brems (professor en daardoor ex officio redaktielid DW&B, lektor van een belangrijke uitgeverij, jurylid voor tal van poëzieprijsvragen enz.) ondervraagd over zijn meest recente visie. Het lijkt me verbluffend dat de kritikus beweert "ik weet het niet meer". Verstrikt door de zoveelste trend (na de Vijftigers, neorealisme en neoromantiek)? Het aanwenden van dekonstruktivisme naast andere benaderingswijzen veroorzaakt ook een breuk binnen zijn boek, wat Brem toegeeft. Het modieuze "postmodernisme" (niet zomaar gelijk te schakelen met dekonstruktivisme, wat overigens ook weer niet zo nieuw is) is meer een vermoeidheidsverschijnsel dan een echte richting.

Voor Brems schijnen thans niet veel over te blijven dan enkele vage gevoelens en een voorkeur voor (Leuvense) germanisten: H. De Coninck, L. Gruwez (voorbij?), D. Van Bastelaere, E. Spinoy e.d. Het hemd nader dan de rok, Hugo?

Hans Devroe

Semestersysteem

Tot mijn grote verbazing las ik in Veto van 30/10/86 dat in ekonomie een semestersysteem wordt overwogen. Tot voor een vijftal jaren bestond een dergelijk systeem ook in geneeskunde. Dit werd met grote instemming van professoren en studenten afgeschaft.

Dit semestersysteem was een vijftiental jaren geleden ingevoerd, om ongeveer dezelfde redens die nu in ekonomie worden aangehaald. De studiedruk verminderde echter niet, in tegendeel.

Ik zou dus de studenten ekonomie, zowel als hun professoren aanraden om respectievelijk bij de studenten geneeskunde (werkgroep medische opleiding) en bij de professoren geneeskunde (o.a. professor Casteels, dekaan van de fakulteit) te rade te gaan.

De voornaamste tegenargumenten (proefondervindelijk bewezen) zijn:

1) toename van absurde en tijdelijke detailkennis, met verlies van alle reliëf in de gestudeerde stof.

2) verlies van inzicht in de samenhang van de leerstof

3) De continuë stress van examens maakt iedere andere ernstige activiteit buiten "blokken" onmogelijk.

Het prototype student dat in dergelijk systeem best presteert, is het type dat er de cursus op korte tijd kan instampen, op het examen alles gaat aframmelen, daarna zijn geheugen weer leegwist met een paar dagen boemelen en terug begint te blokken.

Besluit: als ekonomie dergelijke studenten wil opleiden, zwijg ik. Anders een goede raad: ga eerst raad inwinnen alvorens een dergelijk experiment te wagen.

Bart De Strooper

Arrogant

Ik wil er niet al te veel woorden aan vuil maken, maar toch moet het me van het hart: die "onthalers" waarover Geert Coene het had in Veto nr. 6 die de bezoekers in L&W "het bloed onder de nagels zouden pesten door hun voortdurend arrogant en onbeschoft gedrag", wel nu, die mensen zijn dat helemaal niet. Piet, de jongste van de 2, is een vriendelijke en steeds glimlachende jongen die de mensen maar al te graag helpt (opzoeken per computer, mensen er op wijzen dat er ook nog zoiets is als een LIBIS-nummer waardoor je geen papiertjes hoeft in te vullen, ...) hoe onbeschoft toch!

De tweede, Gustaaf, heeft in de halfuitgewassen ogen van uw reporter misschien een te gaaf uiterlijk (kledij, korte haarsnit, ...) en is misschien wat kortaf. Maar waarom moet je iemand een litanie verkopen als je het in 5 woorden ook kan. Ik leen regelmatig boeken uit de bib L&W, en ben al wel eens 2 of 3 dagen te laat geweest met het inleveren ervan. Dat Gustaaf mij dan zegt dat ik te laat ben, is dat arrogant zijn? Die mensen doen hun werk op een korrekte wijze. (Punt aan de regel en mijn betoog)

Jan Spilliaert

N.v.d.r.: zullen we een steunkomitee Gustaaf en Piet oprichten?

The New York Independents

Onafhankelijk, maar onbekend

In Mike Nichols — zéér matige — nieuwe film, *Heartburn* (1986, kleur), met Meryl Streep en Jack Nickolson in de hoofdrollen, is New York het paradijs en Washington de hel. Wanneer ze naar NY moet verhuizen beweert La Streep (voor de gelegenheid een aksentloze kookjournaliste) zelfs: "In Washington zijn vast en zeker geen croissants". De New Yorkse croissants moeten dus wel iets bijzonders zijn. De New York Independents ook. Vooral omdat je ze in België zelden te zien krijgt. DAF brengt daar (eventjes) verandering in. Wee je gebeente als je nog grote ogen opzet bij het horen van namen als Amos Poe, Spike Lee of Jimmy Jarmush.

Van deze laatste had je wellicht al gehoord. Want z'n *Stranger than Paradise (1984, Z/W)* veroorzaakte vorig jaar best wat opschudding. Deze film kreeg een tweetal — al dan niet benijdenswaardige — etiketten opgeplakt: beste film van het jaar (prijs van de Belgische filmkritiek) en meest overschatte film van '85. Deze film prijkt echter niet op de affiche, *Permanent Vacation* (1980, kleur) daarentegen wel. De marginaal Aloysius Parker wordt gedurende een drietal dagen gevolgd op z'n zwerftocht doorheen NY. Een zwerftocht waarop hij andere mensen ontmoet zonder met hen in kommunikatie te kunnen treden. Eén van de hoofdrollen in Jarmush' morbied universum wordt gespeeld door John Lurie, hoofdakteur in *Stranger than Paradise*. In beide films speelt hij een jazzsaksofonist. Minstens even morbied is *Joe's Bed-Stuy Barbershop: We cut Heads* (1982, kleur).

Deze film is het eindeksamen van Spike Lee aan de New York University Film School. Barbershop betekent herenkapper, maar in zwarte gemeenschappen ga je nooit voor je haar alleen naar de kapper. Lee tracht de sociale problemen van de zwarten aan te klagen en geeft de film een ekstra thriller-dimensie, gekruid met een dosis — bittere — humor.

Humor voor allen?

Ook in *Can She Bake a Cherrie Pie? (1983, kleur)* steekt een dosis humor, al dien je dit wel met de nodige dosis skepsis te benaderen. Immers, Henry Jaglom laat je langdurig genieten van babbelzieke ego-trippers, ieder in het bezit van een stel neurotische tics, die allen van ver (en hopelijk alléén van ver) aan Woody Allen doen denken. Al stel ik me hierbij wel de vraag of dit een kompliment dan niet een belediging is. Minder babbelziek maar des te tragischer is de humor in *Hotel New York (1984, kleur en zw/w)* van de Franse kineaste Jackie Raynal. Ze speelt zelf de hoofdrol in deze sterk autobiografische film. Hierin schept ze een reeks eksentrieke outcasts zonder zich druk te maken om het realisme van gebeurtenissen of personages.

Subway Riders (1981, kleur) is Amos Poe's film noir die een zeer uitzonderlijk kleurgebruik bezit. Er is vooral gefilmd met filters, elk personage een andere kleur. Ook het labo draagt z'n steentje bij: roze, blauwe en violette nachtscènes sieren het witte doek. Behalve door haar kleurgeving, valt fotografe Johanna Neer vooral op door het erg precies inblikken van de ekspressionistische kadrages. De film volgt zes personages: een saksspeler (John Lurie, later vervangen door Poe himself), een schrijver, een helderziende, een lesbische call-girl, een detektive en een gedrogeerde vrouw. Al deze personages zijn in het koude, kille NY gevangenen van hun eigen onmacht en frustraties. Ontmoetingen monden steeds uit in konfrontaties. *Subway Riders* visualiseert de nofuture gedachte en Poe brengt de vertwijfeling als mengeling van film noir en punk-rock. Een aanrader.

Christophe Verbiest

Gezonde voeding

Derde maaltijdschijf

Het derde vak levert ons hoofdzakelijk dierlijke E, wat B-vitamines en mineralen die wij eten onder de vorm van vlees, vis, ei, melk en melkprodukten. Over het algemeen eet de Belg teveel van deze produkten vandaar dat vak 3 klein is, we zouden er minder van moeten gaan eten dan we gewoon zijn!

De hoeveelheid eiwitten die wij gewoon zijn te eten, overschrijdt ruimschoots onze behoefte daaraan. Dat is nergens voor nodig en werkt bovendien "osteoporose" (ontkalking van het been) in de hand. Bovendien krijgen we een grote hoeveelheid vet mee en dit doet ons ook al geen deugd. Teveel vet is sowieso niet goed, maar als dat vet bovendien nog slecht van samenstelling is (door teveel verzadigde vetzuren bijvoorbeeld) is het helemaal bedorven. Verzadigde vetzuren in de voeding (al dan niet gekombineerd met stress, roken, overgewicht, te weinig lichaamsbeweging...) vormen een belangrijke oorzaak van hartinfarkt. Schrap die vetten dus alvast uit uw menu. Met andere woorden, vermijd vette vleessoorten (visvet bevat verhoudingsgewijs minder verzadigde vetten dan vleesvet) zoals gehakt, worstsoorten, spiering, spek... maar ook charcuterie als paté, boterhamworst...

Melkprodukten (yoghourt, witte kaas,...) lenen zich uitstekend om gezoet te worden. Uit respekt voor uw tanden en slanke lijn is het beter dit niet te doen. Probeer het puur of gemengd met muesli, noten, vers fruit... heerlijk!

Crudités: wat rauwkost (geraspte wortelen, tomaat in schijfjes, witte en/of rode kool, selder, komkommer, ... Overgieten met een vinaigrettesaus (azijn en/of citroen met water, olie, mosterd, peper).

Notengehakt: 50g volkorenmeel, 50g gemalen noten, 1 kleine ui, peper, 1/2dl melk.

Courgettes geraspte kaas met tomaat: 200g courgettes, 1 tomaat. Courgettes wassen, in plakken van 1 cm snijden, 5 minuten koken in weinig water, plakken in vuurvaste schotel, tomaten erover en geraspte kaas, curry en peper. Zo in een hete oven plaatsen. Lekker!

Nieuw koepel nu een feit

Loko OK

LOKO, Leuvense Overkoepelende Kring Organisatie, zo heet voortaan de koepel van de Leuvense Universiteitsstudenten. Dit werd vorige week donderdag 6 november beslist op een open algemene vergadering (OAV) van de nieuwe koepel.

Op 24 september jl. hadden een aantal kringvertegenwoordigers deze naam al naar voren geschoven ter vervanging van het traditionele ASR (Algemene Studentenraad), de naam van de vroegere overkoepeling, die twee jaar geleden uiteenviel in ASR en KrUL. Aangezien op 24 september de kringen zelf niet gekonsulteerd waren, moest de namendans donderdag nog eens over gedaan worden. LOKO werd toen bekrachtigd met 11 stemmen, tegen 6 voor ASR, 1 voor LEKO en 2 onthoudingen.

Hiermee is een einde gekomen aan de verzoeningsvergaderingen die in oktober '84, onmiddellijk na de splitsing tussen ASR en KrUL (Kring Unie Leuven), gestart werden en de Leuvense kringen eind vorig akademiejaar terug bij elkaar brachten. Eén kring, namelijk Ekonomika, de kring van de ekonomiestudenten weigert toe te treden tot de nieuwe koepel omdat die volgens haar te veel aansluit bij de vroegere ASR. Ekonomika was 2 jaar geleden de motor achter de splitsing en ook de spil van de KrUL, als reaktie tegen ASR. Aan de toetredende kringen werd dan ook gevraagd wat er verder met Ekonomika gebeuren moet: kan het, zoals het zelf wenst, enkel toetreden tot Sportraad en Kultuurraad, of moet het de koepel in al zijn geledingen (dwz. + Kringraad, Sociale Raad, Veto, Isol) nemen of laten?

De stemmingsverhouding was duidelijk: 15 van de 20 kringen ontzegden Ekonomika een officiële vertegenwoordiging als kring op om het even welke raad zolang het niet tot de gehele koepel toetreedt. Hieronder werd verstaan dat Ekonomika geen recht heeft op subsidies van de raden en geen stemrecht op de vergaderingen, die uiteraard wel open blijven staan voor Ekonomiestudenten, net zoals voor alle studenten trouwens.

Deze vrij radikale beslissing kwam niet uit de lucht gevallen maar vormde niettemin een harde noot op de vergadering. Hopelijk blijven de ekonomiestudenten niet ongevoelig voor deze nogal harde vingerwijzing en kan Ekonomika zo snel mogelijk aansluiting vinden bij de rest van de Leuvense kringen.

Peter Persyn

Volgende week: achtergronden en historiek van de nieuwe overkoepeling.

Dieven!

Voor al wie zo stom is geweest dit jaar al zijn fiets, bromfiets of Porsche te laten stelen, is de redding nabij. Geen zere voeten meer, geen verweerde duim van het liften, geen "kan ik vanavond even je fiets lenen?"

Op maandag 17 november verkoopt de politie alle voorradige fietsen, bromfietsen en nog heel wat meer. Vanaf 8.30 kan de waar aanschouwd worden, vanaf 9.00 hanteert de veilingmeester de bekende hamer.

En vooral niet komen klagen als je je eigen fiets herkent tussen de troep, maar bieden, op de binnenplaats van het deelgemeentehuis van Heverlee, Waversebaan 66. Sukses!

□

Advertentie

Veto, jaargang 12 nr. 7 dd. 13 november 1986

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)
Hoofdredaktie: Didier Wijnants
Redaktiesekretaris: Hilde Devoghel
Redaktie: Geert Coene, Marc Heeren, Jan Huyse, Erwin Jans, Marc Sys, Koen Van Muylem
Doka: Jeroen Revalk, Ingeborg Vandenbunder, Peter Vermeiren
Zetwerk: Ria De Schutter, Marc Heeren, Jan Huyse, Didier Wijnants
Lay out: Joost Bollens, Geert Coene, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Jan Van Der Linden, Koen Van Muylem, Tom Verhofstadt, Didier Wijnants
Medewerkers: Lode Desmet, Filip Huyzentruyt, ISOL, Rudy Lanssens, Trui Moerkerke, Peter Persyn, Tuur Ruytjens Geert Van Eekert, Christophe Verbiest
Eindredaktie: Marc Heeren en Koen Van Muylem

Oplage: 8000 eksemplaren
Drukkerij: Rotatyp Brussel
Abonnementen: Studenten: 200,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas: ten laatste maandag voor verschijnen om 14.00u op het redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering: iedere vrijdagnamiddag om 15.00u.

Benefitis De Morgen

Matte avond

In het kader van 'Een Morgen overmorgen' deed de grote benefiet-ekspress op donderdag 6 november Leuven aan. Entoesiaste verslagen over vorige benefiets en enig medeleven lokten ons naar, of all places, de Manhattan. In het weekend huisvest deze keet ongeveer alles waar De Morgen niet tegen kan, maar het goede doel heiligt veel middelen. Zie ook het verslag over deze benefiet dat zaterdag 8/11 te lezen was in "de krant die durft", een verslag dat genant lovend was, terwijl er die donderdag eigenlijk niet zoveel te beleven was. Kwestie van op de volgende benefiets ook wat volk te trekken zeker?

Iets na achten betreden wij de Manhattan. Konsternatie alom, wij zijn bijna alleen. Honderd mensen in de zaal en één man op het podium: *Kloot Per W.* Heftig snokkend aan zijn gitaar en geruggesteund door een prima klankband gaat hij tekeer. Best aardig, maar het oog wil ook wat. Ziedaar een man die de zaken op een wat hoger peil gaat brengen: *Coenraed De Waele*. Hij draagt enkele gedichten op aan De Morgen (zoals later op de avond ook door anderen liedjes worden opgedragen aan De Morgen). Als dit dichten is, wil ik het ook wel eens proberen. Links en rechts beweegt een mondhoek, en daar blijft het ook bij. Terug naar af.

Onder het motto: gisteren nog met twee, vandaag met vijf: *De Bange Konijnen*. Ik zou zeggen: Hoera.

Herman J. Claeys is de tweede in de rij dichters. Jef Geeraerts goes rhyming. Ellenlange inleidende epistels over het gevaar van rechts in onze maatschappij gevolgd door ellenlange gedichten over het gevaar van rechts in onze maatschappij gevolgd door... (onverstaanbaar wegens te veel rumoer en gelach in de zaal, gelukkig maar). Ik wil deze man niet beledigen, maar een bezoek aan een psychiatrische instelling met afdeling voor paranoïden zou hem een heel stuk op weg helpen. Maar ziedaar Annemie Coppieters, eindelijk. Net op tijd om de *Scabs* aan te kondigen. Deze jongens spelen hard en fel, maar ook voorman Swinnen heeft het moeilijk om de aanwezigen tot dansen of andere uitbundige taferelen aan te zetten.

De plaatselijke werklozenwerking dan. Een koor met trompet- en trekzak-begeleiding: Les chomeurs sourire en de kontra's. Wat minder schroom betonen en nog veel oefenen beste kameraden! Volgende in het rijtje is *Flesh and Fell*: lelijke muziek met een paar adembenemende benen als illustratie. Mike Verdrengh verschijnt op het podium en verklaart waarom de Manhattan-bazen zo vriendelijk zijn geweest om hun zaal af te staan en tevens steekt hij ze in eigen naam een hart onder de riem. Dank U, Mike. Leuk was ook dat we, zij het met enige vertraging, de Panorama-uitzending over De Morgen op reuzegrote schermen mogen aanschouwen.

De nieuwe groep van Cas van der Taelen (and His Organised Crime) maakt flauwe muziek. Het "oefen nog wat en kom dan nog eens terug" is ook voor hen geldig. Alhoewel ik vermoed dat Van der Taelen deze benefiets (hij speelt bijna op elke benefiet) aangrijpt om met zijn nieuwe band wat podiumervaring op te doen. Dan is het de beurt aan pseudo-Italiaan Felice Damiano. En die slaagt in wat zijn voorgangers niet kunnen: ambiance kreëren. Na een zwak begin over zijn reis richting Leuven, komt de man steeds grappiger uit de hoek; de mensen lachen en als hij zijn ode aan De Morgen (een verbasterde versie van O sole mio) afsluit, krijgt hij stormachtig applaus. Het hoogtepunt van de avond zou achteraf blijken.

Want de pret duurt niet lang. Vlaanderens martelaar in bange progressieve dagen Paul Goossens is aan de beurt. Na een uitgebreid dankwoord aan de lezers en de aanwezigen, begint een heuse scheldtirade op de PVDA die niet alleen zijn woorden in een interview verdraaid heeft maar ook hoopt om van De Morgen haar spreekbuis te maken. In een woordenvloed doorspekt met vele godverdommes maakt een duidelijk vermoeide Goossens hen diets dat daar niets van in huis zal komen. Andere medewerkers van De Morgen wijzen er later op dat Goossens misschien wel te ver is gegaan en dat hij zich teveel door zijn vermoeidheid heeft laten leiden om dingen te zeggen die beter binnenskamers waren gebleven. Maar wij konden het gescheld op de PVDA wel begrijpen. Deze partij ("alle zes de leden zeker" riep een olijkerd in het publiek) heeft zo weinig respekt en feeling dat zij het aandurven om aan de ingang van de Manhattan pamfletten uit de delen waarin zij het vel van de SP willen, en waarin zij wijzen op hetgeen er met De Morgen is gebeurd. Hoe flauw toch dat alles; een van de uitdelers begon zelfs tegen ons de geïndoktrineerde prietpraat te verkopen over het feit dat "de socialisten in België toch al vanaf wereldoorlog I fout zitten." Zelfs sommige gieren tonen meer respekt.

Paul Goossens was zo bekaf dat hij Veto niet te woord kon staan. Maandag — dinsdag was er geen krant — kon hij op zijn agenda maar één klein gaatje vinden. Helaas werden wij te laat verwittigd, kortom: dag interview.

Marcel en de Yeh-Yeh's, een opflakkering in een matig avondje Morgen. (foto Peter Vermeiren)

Toch spijtig dat de deprimerende toespraak van Goossens de — o zo moeizame — fuifsfeer helemaal teniet deed. Al kregen we nog een kleine opflakkering met de *Yeh-Yeh's*, het geliefkoosde tijdverdrijf van Bart Peeters en Marcel Van Thilt. Stemmige songs in ijltempo met de hyperkinetische Van Thilt als bezienswaardigheid op zich. Als daarna de *Popgun* zijn brave popsongs komt vertolken, trekken al heel wat van de (1.500 stond er in De Morgen van 8/11, weinig studenten) toeschouwers naar huis. Ook wij namen na de *Popgun* de fiets richting binnenstad. Al bij al een treurige avond, met hier en daar een opflakkering. De Morgen, het ga je goed...

Jan Huyse

WOORD RAADSEL KRUIS

Sukses verdient navolging. Na ons eerste kruiswoordraadsel is er ook een tweede, niet zo moeilijk, maar toch ook niet gemakkelijk. Ook deze keer zijn er geen prijzen te winnen, in de toekomst misschien wel. Pijnig je grijze hersencellen, vul de witte hokjes in met letters, en maak je kotgenoten, vrienden,... afgunstig met het juiste resultaat.

(MH)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												■
2							■					
3			■							■		
4					■							
5						■		■	■			
6			■						■			
7		■			■			■				
8	■					■		■				
9										■		
10					■						■	■
11			■	■				■				
12							■				■	

Horizontaal

1. Bemind; 2. plaats in Limburg — misdrijf; 3. persoonlijk voornaamwoord — emaillak — aartsbisschop (afk.); 4. bijwoord — honderdste deel van een frank; 5. was niet waterdicht — pikte, pakte af van; 6. natuurlijke logaritme (afk.) — vreemde godsdienst — kunstwerk; 7. bijbeldeel — bolgewas — lastervloek; 8. vlecht, werk dooreen — wezen; 9. doordrijvers — gewicht (afk.); 10. Amerikaanse Zonnige Ellendige Torenwachters — vogel; 11. riviertje in Nederland — snijwerktuig — kijken; 12. oude rubriek in Veto: "... en gefluister" — onderdeel van een schip.

Vertikaal

1. Vlaams priester en dichter, hij is al lang geleden gestorven — het doel treffend; 2. leggen de vogels — Oosterse marktplaats; 3. staat bovenaan in een brief — pers. voornw. — regelmaat; 4. eenheid van wezen; 5. lidwoord — boom — ego — pers. vnw.; 6. boeken- en platenwinkel in Brussel — lutetium (afk.) — slotwoord; 7. gedenktekens die je krijgt als je bv. een maraton gelopen hebt; 8. voorteken — bijwoord; 9. Onafhankelijke Olie Landen Tuin — worde weer beter; 10. behoudens vergissingen (lat. afk.) — lui, traag — liefkozing; 11. toneelschrijver; 12. duisternis, schemering — tegenwoordig.

AGENDA

samenstelling: Geert Coene
Tom Verhofstadt

Donderdag 13 november

15.00 u. FILM *Sergeant Matlovich versus the US Air Force* van *Paul Leaf*, **16u45 *De politie van San Francisco*** over integratie van homoseksuelen in het politiekorps, **17u45 *Before Stone Wall*** over homobeweging voor 1969, **20u30 *The times of harvey milk*** van *Epstein en Schniecken*. In Vaartstraat 16, inkom gr. tis, org. Pieter Coutereel vzw Opendeurweek.

18.00 u. MUZIEK Candle light dinners *Pol Bess-quartet* (jazz) in Alma II, inkom gratis.

19.00 u. UNIVERSITAIRE KONFERENTIE *Godsdienst, kerk en samenleving: aspekten van laïcisatie* door prof. *K. Dobbelaere*. In Grote Aula.

19.30 u. OPTREDEN *The Marck River New Orleans Jazz Band in De Spuye, org. Apolloon.*

19.30 u. LEZING *De mens in Shinto* door prof. *W. Vande Walle* (reeks het mensbeeld in het oosten). In L & W, org. Dept. Orientalistiek.

20.00 u. LEZING *Roger Raveel en de nieuwe visie* in Aud. Ves. 91.12, inkom 100/120. org. Centrum voor Artistieke Confrontatie.

20.00 u. INFO-AVOND *Agalev als politieke partij* door *Mieke Vogels* (Agalev-parlementslid). In Aud. Ves., org. Agalev studenten Leuven.

20.30 u. FILM *I love* $ van *Johan vander Keuken*. In Aud. Ves., inkom 60/80, org. Stuc.

20.30 u. TEATER *Wolfsklem* door *Jan Decleir*. In Stadsschouwburg, inkom van 200 tot 350 fr.

20.00 u INFO-AVOND *Mensenrechten in Chili* met Jos Nuyts (Amnesty Int.), Geert Tod (dokter), Peter Adriaens (projekt Chili), in lok. 14, Maria Theresiakollege, org. AS Maatschappij (Katechetika) ism Politika, Pedagogie.

20.00 FILM *Nostalgia* van *Tarkovski* in Aud. Ves., inkom 60/80, org. DAF.

20.30 u TEATER *The Chinese* door *Love Teater* in 't Stuc, inkom 180/250.

Vrijdag 14 november

15.00 u FILM *Westler* van *Wieland Speck*, **16u45 *Homofiel en Mannenleed***, homoseksualiteit gezien vanuit 5 verschillende leeftijden, **18u *More lives than one*** van *Michael Darlow*, **20u30 *Querelle*** van *Fassbinder*. In Vaartstraat 16, inkom gratis, org. Pieter Coutereel vzw, Opendeurweek.

20.30 u TEATER *The Chinese* door *Love Theater* in 't Stuc, inkom 180/250.

20.30 u FILM *I love* $ van *Johan Van Der Keulen* in Aud. Ves, inkom 60/80.

21.00 u TEATER *"Fo" pas de deux*, dialoog van Dario Fo door *Greetje Danner* en *Frans Roth* in De Spuye.

Zaterdag 15 november

13.00 KOLLOKWIUM *Gevolgen van een niet-nukleaire aanval op een moderne industriestad als Antwerpen* met prof. Clara, dr. Eggermont, dr. Kusters, lt.-kl. Kerckhofs, dr. De Loof in Aud. R, UFSIA, org. MWTA.

20.30 u FILM *Les enfants* van *M. Duras* in 't Stuc, inkom 60/80, org. Stuc.

20.30 u TEATER *The Chinese* door *Love Teater* in 't Stuc, inkom 180/250.

Maandag 17 november

20.00 u DANS *Jennifer Muller* in Stadsschouwburg, inkom 250/350, org. Danspromotie.

20.00 u VOORDRACHT met Noord- en Zuidnederlandse teksten en gedichten, in kafee De Bierhalle, inkom gratis, org. KVHV.

20.30 u FILM *Subway Riders* van *A. Poe* in Aud. Ves., inkom 60/80, org. DAF.

22.30 u FILM *Permanent Vacation* van *J. Jarmush* in Aud. Ves., inkom 60/80, org. DAF.

Dinsdag 18 november

20.00 u DEBAT *Ekonomie en ethiek* in Aud. G. Eyskens, org. werkgroep andere ekonomie, inkom gratis.

20.00 u KURSUS *De wereld van de tekens: inleiding tot de semiotiek*, in 't Stuc, inschr. 1400/1300 (10 dinsd.), org. univ. werkgroep literatuur.

20.00 u MUZIEK *Le plaisir des dames* van *Antonio Vivaldi*, in Aud. Minnepoort, inkom 200/250, org. CCL.

20.00 u DEBAT rond ***geloof*** mmv D. Lemmens en W. Moeckars, in Groot Begijnhof 16, org. evangelische studentengroep ichtus.

20.30 u FILM *Hotel New York* van *J. Raynal* in Aud. Ves., inkom 60/80, org. DAF.

22.30 u FILM *Can she bare a cherry pie?* van *H. Jaglom*, in Aud. Ves., inkom 60/80, org. DAF.

20.30 u LEZING *Teledetektie* door prof. *R. Gombeer*, in Asselberghzaal, Redingenstraat 16bis, org. Merkator en LBK.

21.00 u MUZIEK *Café chantant* in Tiensevest 128, inkom gratis, org. Chiroleiding Leuven.

Woensdag 19 november

17.00 u LEZING De favorieten. *Jean-Marie Peters* over **Alfred Hitchkock**, in 't Stuc, inkom gratis, org. Stuc.

20.00 u INFO-AVOND *Vergadertechnieken*, hoe kunnen we efficiënt vergaderen?, in Dekenstraat 2, lokaal 02.25, org. AIESEC.

20.00 u KONCERT door *Willem Vermandere*, in Stadsschouwburg, inkom 100/130, org. Belg. ver. voor suikerzjekten.

20.00 u INFO-AVOND *Het St.-Annaplan, een onrecht* in UP, Jan Stasstraat 2, org. KVS.

20.30 u FILM *Joe's bed stuy barbershop: we cut heads* van *Sp. Lee*, in Aud. Ves., inkom 60/80, org. DAF.

22.30 u FILM *Return of the secaucus seven* van *J. Sayles*, in Aud. Ves., inkom 60/80, org. DAF.

Donderdag 20 november

09.00 u SYMPOSIUM *International symposium frontiers in microbiology* in universiteitshal, org. Rega, dep. mikrobiologie KUL.

19.00 u KONFERENTIE over ***godsdienst, kerk en samenleving: aspekten van godsdienstige veranderingen***, prof. *K. Dobbelaere*, in Grote Aula, Maria-Theresiakollege.

20.00 u LEZING *Art fin de siècle als inspiratiebron voor hedendaagse kunst* in Aud. Ves., lokaal 91.12, inkom 120/100/90, org. Amarant vzw.

20.00 u KAMERMUZIEK door *P. Dombrecht* (hobo) en *J. Vermeulen* (piano) in Lemmensinstituut, org. Lemmensinstituut.

20.00 u LEZING *Het kultuurhistorisch kader van het fin de siècle* door prof. *R. Vervlaet* (RVG), in Aud. Ves., inkom 100/120, org. Amarant vzw.

20.30 u FILM *Cutter's way* van *I. Passer*, in AUd. Ves., inkom 60/80, org. DAF.